

The book is owned by ฤๅ NoName

Typed to Word Document by ฤๅ NoName

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history

สำนักพิมพ์บรรณาคาร

สามเกลอพล, นิกร, กิมหงวน

“แรงใจก็ยี่”

ป. อินทรปาลิต

มันเป็นเวลาถึงสองในราว 2.00 น. เศษ

“คาถิลแล็ค” เก่งเล่นมาหยุดที่ประตูใหญ่หน้าบ้าน “พัชรภรณ์”

หลังจากเสียงแตรของรถไฟฟ้าของรถคันนี้ดังขึ้นเสียงดัง ๆ ติด ๆ กัน แยกยามของเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ก็ตกใจรีบพรวดพราดขึ้นจากเตียงปลดของเขา วิ่งมาเปิดประตูใหญ่ให้ และแกล้งร้องเพลงกลบเกลื่อนคล้ายกับว่าเขาไม่ได้วังหงาหวานนอนเลย

รถเก่งที่มีราคาเหยียบแสน คลานเข้ามาในบ้าน “พัชรภรณ์” อย่างเข้มซ้า โดยเจ้าแห้วเป็นคนขับ ส่วนกระต่ายสองคนที่นั่งอยู่ตอนหลังรถ คืออาเสี้ยกิมหงวนท่านมหาเศรษฐีกับนิกร การุณวงศ์ เพื่อนคู่หูนั่นเอง

เป็นเวลา 3 วันพอดี ที่สองสหายกับเจ้าแห้วหายไ้จากบ้าน “พัชรภรณ์” โดยไม่บอกเล่าเก้าสิบให้ใครรู้ว่าจะไปไหน

เมื่อเจ้าแห้วนำรถคันใหญ่เล่นมาหยุดหน้าตึก เสี้ยหงวนปลอบใจตนเองให้เข้มแข็ง เขาารู้ดีว่า เขาจะต้องปะทะกับภรรยาของเขาอย่างแน่นอน ในฐานะที่เขาหายไ้จากบ้านถึงสามวัน อาเสี้ยกิมหงวนหันมามองคุณายจอมทะเล้น ซึ่งกำลังนั่งหลังพิงพนักรถกรนคร่อก ๆ แล้วก็เอือมมือเข่าแขนนิกร

“เฮี้ย ถึงบ้านเราแล้วโว้ยกร”

นิกรเคี้ยวปากจ๊ับ ๆ ไม่ยอมลืมตาขึ้นมองคูโลก พุดพึมพำออกมาอย่างจ้วเจีย

“ฮือ ..... ความว้าวยังไม้ทันหาย ความควายเข้ามาแทรกอีกแล้ว กรรมเวรเหลือเกินเจ้าประคุณเฮี้ย”

เสี้ยหงวนทำตาปริบ ๆ

“อะไรของแเกาะ กรลุกขึ้นโวย ถึงบ้านเราแล้ว”

นิกรไม่ยอมตื่น กิมหงวนจู้ปากจึกจึกสว่างกระเป๋ากางเกง หยิบไม้ขีดเป็น
ชินออกมาจุดแล้วลนคางนิกร

“อยากไม่ตื่นฉาปนกิจเสียเลย”

นิกรร้องอะอะเอ็ดตะโรลื้มาโพลง แล้วยกกำปั้นทุบอาเสียดิด ๆ กัน
หลายครั้ง

“แล้วกันโวย เล่นยังงี้ได้เรอะ เห็นกันเป็นผีตายทั้งกลมไปแล้วไหมละ
หนอยเนาะ จนลนลูกคางเอาน้ำมันพราย บ๊ะ ..... นี่ถึงบ้านเราแล้วหรือนี่ อ้ายเห้วนี้มันบ้าจริงโวย
บอกให้จับซ้ำ ๆ ดันจับเสียวราวกับรถแข่ง”

เสี่ยวหงวนกระซิบกระซาบกับนิกร

“อย่าอะอะไป เตรียมตัวให้ให้ดีเถอะ เมียเขาต้องเล่นงานเราแน่ ๆ ในฐานะที่
เราเกี่ยวกับจนเกินขอบเขต”

นิกรร้องเอ็ดตะโรลื้

“อะ เล่นงานยังงี้วะ เมียไม่ใช่แม่นี่หว่า”

อาเสี่ยนัยน์ตาเหลือก

“เฮ้ย ดันแหกปากออกมาได้”

นิกรอึ้งแห่ง ๆ

“นั่นนะซี พุดออกไปแล้วถึงได้คิดว่ามันจะเป็นโอยฐกัยในห้องโถงไฟยัง
สว่างจ้า เมียเราอาจจะป็นห้วงเรานั่งรอคอยเรายู่ก็ได้”

ทันใดนั้นเอง คุณหญิงวาดก็ปรากฏตัวขึ้น ท่านเดินออกมาจากห้องโถงด้วยสี
หน้าบึ้งตึงบอกบุญไม่รับ นิกรกับกิมหงวนเหินวาบไปทั้งตัว เจ้าเห้วก็พลอยเสียวัวญไปด้วย คุณหญิง
วาดหยุดยืน ยกมือเท้าสะเอวมองคุณนิกรกับอาเสี่ยวอย่างเดียดดาล

“อ้อ มาแล้วหรือพ้อมมหาจำเริญ ฮี ..... วิเศษนัก นี่แหละ เขาเรียกว่าสุนัข
มันจะปฏิสนธิ ก็แย่งมันมาปฏิสนธิเสียก่อน เทียวตะหวักตะบวยอะไรกันวะตั้ง 3 วัน 3 คืน”

นิกรตบศิระเจ้าเหวก่อนข้างแรง

“ไหมละ ข้าถูกดูไหมละ บอกแล้วว่าข้าจะกลับบ้าน แกก็หาเรื่องชวนไป
เที่ยวที่โน่นที่นี้ มิหนำซ้ำยังคุยดีว่า ถ้าคุณอาหญิงคุณแเกาะจะแจกหมากท่านเอง”

เจ้าเห้วสะดุ้งเฮือก หันมาเอ็ดตะโรนิกร

“ใส่ไฟเข้าแล้วซีครับ รับประทานผมจะได้บรรลั้ย เนื้อไม่ได้รับประทาน

หนังไม้ไ้รองนั้ง ยังจะเอากระดูกแขวนคออีก”

สองสหายพากันลงจากรถอย่างโผเผ ไม่ผิตอะไรกับนกน้อยที่กลับมาวิ่งนอน
ของตน ด้วยความสะบักสะบอม เพราะมัวไปเพลิดเพลินอยู่ที่รั้งของคนอื่น อาเสี่ยหายใจไม่ทั่วท้องเลย
พอผ่านหน้าคุณหญิงวาด ก็มหงวนก็ผลอด้วยมือไหว้ท่าน

“เฮ้ เฮ้ สวัสดิ์ครับ”

คุณหญิงวาดตวาดเว้ด

“ไม่ต้องมาสวัสดิ์ ประเดี๋ยวม่าเปิงไปเลย นับวันแกทั้งสองมีแต่เลวขึ้น”

อาเสี่ยฝืนหัวเราะ

“เป็นธรรมชาติครับ โลกยิ่งเจริญมากขึ้นเพียงใด มนุษย์เราก็เลวลงเพียงนั้น
ผมรู้ตัวเหมือนกันว่าผมกำลังจะเสี่ยคน”

คุณหญิงวาดค้อนควับ

“ไม่ใช่กำลังจะเสี่ย แกกับอ้ายกรนะมันเสี่ยมานานแล้ว”

เสี่ยหงวนนั่งคิด ขมวดคิ้วย่น แล้วเขาก็เห็นจริง

“นั่นนะซีครับ แต่ว่าของมันเสี่ยกันได้นี้ครับคุณอา สิ่งใดเมื่อเจริญถึงที่สุด
มันก็ต้องเสื่อมทรามลงตามกฎธรรมดาของโลก”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“มีอุบัติก็ต้องมีวิบัติ อนิจจังเป็นของไม่เที่ยงครับ เกิดแก่เจ็บและตายมาอย่างไร
ก็ไปยังจั้น รูปทำนามทำเส็งเส้งชวชวยเอาเน่ไม่ได้ พระท่านว่า ทุกขังอนิจจังอนัตตา คนเราเกิดมา
ต้องมีปากมีฟัน”

คุณหญิงวาดทำตาเขียว

“มึงจะบ้าหรือวะอ้ายกร” แล้วท่านก็หันมามองคุณหน้าเจ้าแห้วคนใช้จอมแก่น
ของท่าน “ไปไหนกันมาวะ อ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วสะบัดรื้อนสะบัดหนาวทันที ทำหน้าเหมือนกับกินน้ำมันละหุ่ง

“รับประทานผมไม่เกี่ยวครับ”

คุณหญิงเงื้อมือทำท่าจะตบเจ้าแห้ว

“ไม่เกี่ยวยังงิมึงเป็นคนขับรถพานายมึงไป”

“รับประทานผมทำตามคำสั่งครับ สั่งให้ขับไปไหนกระผมก็ต้องนำรถไป
รับประทานไม้ได้จจำหอกขอรับ ว่าไปไหนมาบ้าง”

คุณหญิงวาดทำตาปริบ ๆ

แล้วนิกรก็ร้องเพลงเบา ๆ

“ฟังสารภาพ พี่เคยสร้างบาป พี่กลับมหาดวงใจ พี่ผิดไปแล้ว โปรดอภัย
ยกโทษให้ฉันเถิดประไพ .....”

ทันใดนั่นเอง เจ้าบิลลี่สุนัขฝรั่งของคุณหญิงวาดซึ่งนอนอยู่บนน้ำตึกก็หอน
ขึ้นมาทันที

“บรู๊วว์ ..... โว้ .....”

เสียงเพลงสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ นายจอมทะเล้นหันมาทางเจ้าแก้ว

“เฮ้ย ออกไปเถอะอ้ายบิลลี่ที่เถอะวะ หนอยแน่ะ ทฤษฎี ร้องเพลงเพราะให้ฟัง
เลือกหอนรับได้”

คุณหญิงวาดหัวเราะลั่น

“เสียงของแกมันเหมือนกับเสียงหมาหอนออกจะตายไป”

นิกรสะอึกโหยง

“แล้วกัน ถ้ายังงั้นคุณอา ก็หุดำเก็นไปนะซีครับ ฟังเสียงเทเนอร์เป็นเสียงหมา
หอนไปได้ ผมนะเสียงมาตรฐานนะครับ นายล้วนฟันคำยังยอมแพ้ผม นายล้วนกินเพียง 4 ชามผมล่อ
แห้ง 3 บะหมี่ 2 นายล้วนยอมชูสกผมเลย”

กิมหงวนสบตากับนวลล่อ เขายิ้มเจื่อน ๆ จูงมือนิกรพาเดินเข้ามานั่งบนพรม
ปูพื้นเบื้องหน้าแม่งามทั้งสอง แล้วอาสาเอี้ยกมือไหว้เมียรักของเขา

“ไม่มีอะไรนวล พี่เที้ยวเพลिनไปหน่อย”

นวลล่อน้ำตาคลอลหน่วย หล่อนรู้ว่าหมู่นี้เสี่ยหงวนแสดงว่าทำทีเบื่อหน่าย
หล่อน บางทีตั้งสัปดาห้เขาจึงจะจูบหล่อนสักครั้ง เมื่อก่อนนี้เขาจูบหล่อนนาทีละครั้งตลอดวัน บางที
กำลังนั่งคุยกับแขกก็เรียกหล่อนไปจูบ จะอยากได้อะไรออกปากคำเดียว กิมหงวนก็ซื้อให้ แต่หล่อน
ต้องการรถเฟียตจิวสักคันไว้ขับเล่น และใช้สอยส่วนตัว อาเสี่ยทำเป็นลืมหรือม่ายก็ผลัดวันประกันพรุ่ง
ทำให้นวลล่อน้อยเนื้อต่ำใจมาก เชื่อว่าความรักของเสี่ยหงวนจืดจางไปแล้ว และอย่างไรเสี่ยเขาก็
ต้องมีเมียอื่นแน่นอน

“ไปถึงไหนกันมาคะ เฮีย”

กิมหงวนยิ้มออกมาได้

“อ้ายกรเขาชวนไปบางแสนจ๊ะ”

“ว้า” นิกรเอ็ดตะโร “อย่าซัดซีไว้ย”

อาเสี่ยหันมาทำตาโต

“หรือไม่จริงละ ถ้าม่ายเห้วคูชิ”

“ถึงจริงก็อย่าพูดชิวะ แล้วกัน เดี่ยวได้เกิดแจกหมากกันขึ้นเท่านั้นเอง”

ประไพพูดด้วยเสียงสั้นเครือ

“อ้อ นี่ไปเที่ยวบางแสนกันมา มีเสื้อผ้าติดตัวไปชุดเดียวเท่านั้น เครื่องใช้ไม้สอยแม้แต่แปรงสีฟันก็ไม่มี”

นิกรอมยิ้ม

“จ๊ะ ไม่ได้แปรงมา 3 วันแล้ว ใช้นิ้วแทนจ๊ะ”

ประไพลงตากับสามีของหล่อน

“กระบวนโกหกต่อแหล่ละก็ ในโลกนี้เห็นจะไม่มีใครเกินหน้ากรได้ มีอย่างที่ไหนไปนอนบางแสนตั้งสองคืน เสื้อผ้าชุดเดียวแล้วก็ทิ้งเสื้อทั้งกางเกงสะอาดหมดจดไม่ยับยู่”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“กรขออ้อมโสร่งบ๊อยเขานุ่งจ๊ะ ส่วนอ้ายหงวนเขานุ่งโอบมะพร้าว”

ประไพค้อนควับ

“อย่ามาตลกเลยไม่ขันหรือ”

นิกรหน้าจ้อย

“ไม่ขันก็เอามือจีสะเอวเข้าซีจ๊ะ”

“บ้า อย่ามาพูดบ้า ๆ นะ ลิปสตึกที่บ่าหน้าอก และกระเป๋าสีสนั่นมะมันมาจากปากใคร” หล่อนพูดเสียงกร้าว

นายจอมทะเล้นสะดุ้งเฮือก ก็มองคูตัวเองแล้วยกกำปั้นทุบหลังอาเสี่ย

ดังพลั๊ก

“เล่นบ้า ๆ ยังจีใช้ได้รี นึกแล้วเชียว ตอนที่แวะเมืองชลจากลับ แกซื้อ

ลิปสตึกแห่งหนึ่งบอกว่าจะเอามาฝากคุณนวล อย่างไรก็ตามเสียนอนหลับมาในรถเก็คองแกลิ่งกัน เอาลิปสตึกทาปากแล้วจูบกัน เพราะแกว่าเมียกันซีหึ่ง”

คุณหญิงวาดพูดโพล่งขึ้น

“โฮ้ย อย่าแก้ตัวเลยอะอ้ายกร เหตุผลบ้า ๆ ของแกฟังไม่ขึ้นเลย ที่เสื้อเจ้าหงวนก็เต็มไปด้วยรอยลิปสตึกเช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตามสองคนก็คงจะรับผู้หญิงไปนอนบางแสน รับผิดชอบตรง ๆ ดีกว่า”

สองเกลอเงียบกริบ นิกรผิวปากเพลงชาติเบา ๆ สักครู่ก็กล่าวกับ

เสี่ยหงวน

“ขึ้นไปนอนเถอะว่ะเรา”

อาลัยยิ้มกะเรียกระวาด กล่าวกับเมียรักของเขา

“ขึ้นไปคุยกันบนห้องเราเถอะจ๊ะ พรุ่งนี้เฮียจะไปดูซื้อรถเฟียตจิวให้ เห็น
หน้าवलเพิ่งนึกได้ว่านวลอยากจะได้เฟียต 7 แรงมานานแล้ว”

ความน้อยเนื้อต่ำใจ ทำให้นวลลอร้องไห้กระซิก ๆ

“อย่ามาพูดดีหน่อยเลย นวลรู้หรือกว่าเฮียนะเบื่อนวลเต็มทนแล้ว วันหนึ่งไม่
เคยสนใจกับเมียเลย น้อยใจนัก”

ประไพยิ้มแหย ๆ มองดูเพื่อนรักของหล่อน

“อย่าร้องไห้เลยกะ คุณนวลกะ เดียวเขาจะหาว่าสำออยแก้งีบบิดาน้ำตา”

นวลลอสระอื่นดัง ๆ

“มันน้อยใจกะ มีตัวก็ไม่เหมือนกับตัวคนอื่นเขา”

ประไพทำปากเบะแล้วร้องไห้บ้าง คุณหญิงวาดชักใจไม่ดี

“ร้องไห้ทำไมแม่ไพ”

ประไพสะอื้นฮัก ๆ

“ร้องเป็นเพื่อนคุณนวลกะ ฮือ ฮือ เจ็บใจเหลือเกิน วัวของเราแท้ ๆ แต่ชอบ
ไปเข้าคอกคนอื่น”

กิมหงวนพยักหน้ากับนิกร

“ขึ้นไปห้องเราเถอะไว้ยกร ง่วงเต็มพืดแล้ว พรุ่งนี้กันจะตื่นแต่เข้าไปซื้อรถให้
นวลสักคัน แล้วก็จะเลยไปเหมาเครื่องเพชรที่หัวเม็ดสักสองสามวงเอามาให้นวล”

สองเกลอพากันลุกขึ้น เดินขึ้นบันไดไปชั้นบนของตัวตึก เจ้าแก้วเห็นว่าหมด
หน้าที่ของตนแล้ว ก็กลานออกไปทางหลังตึกกลับไปห้องพักของเขา ภายในห้องโถงเงียบกริบไป
ชั่วขณะ คุณหญิงวาดกล่าวปลอบโยนประไพกับนวลลอ

“อย่าไปคิดอะไรมาเลยลูกเฮีย อารับรองว่าอายสองคนมันยังรักเจ้าอยู่ ผู้ชาย
ก็ต้องเป็นอย่างนี้แหละ นาน ๆ ก็ต้องหาเสขหาเลยกินบ้าง ไม่สึกหรือหรอกนะ”

ประไพทำตาละห้อย

“บางทีมันก็สึกเหมือนกันแหละกะ คุณอาขา ง่า ..... เมดินานของคุณอา
มิใช่หรือคะ”

“หา อย่าคิดสั้นนะประไพ” ท่านพุดโดยเร็ว “ผิวหายไป 3 วันถึงกับจะกินยา
ตายเชียวหรือ”

ประไพยิ้มทั้งน้ำตา

“ใครบอกคุณอาละคะ”

“แล้วถามถึงเมดินานทำไม”

“หนูจะให้นิกรกินคะ เขาจะได้ตายเสียรู้แล้วรู้รอด”

คุณหญิงวาดถอนหายใจเฮือกใหญ่ ลอบค้อนหลานสะใภ้ของท่านแล้วลุก

ขึ้นยืน

“ไปหลับนอนกันเสียทีเถอะ ดึกมากแล้ว อย่างนี้แสร้งอยู่เลย เอาเถอะพุงนี้
อาจจะอบรมเจ้ากรกับเจ้าหงวนเอง ต้องว่ากันสักพักหนึ่ง หมูนี้อันจะเหลวไหลมากขึ้น พ่อพลกับพ่อ
ดิเรก 2 คนดีขึ้นมา ไม่ใครจะไปเที่ยวไหน”

นวลล่อว่า “หนูนอนไม่หลับหรอกคะ คุณอาคะ เชิญคุณอาขึ้นไปนอน
ก่อนเถอะคะ”

คุณหญิงวาดไม่พูดอะไรอีก ท่านอ้าปากหายใจดัง ๆ แล้วเดินขึ้นบันไดไปชั้น
บนของตัวตึก ภายในห้องโถงเจียบสงัด สองนางต่างหันหน้ามามองคู่กัน และปรึกษารื้อกันเบา ๆ

“ดิฉันคิดว่า เสียกับคุณกรต้องแอบไปมีเมียหน่อยไว้แน่ ๆ อย่างไม่เสียก็ตั้ง
พานังสองคนนั้นไปเที่ยวบางแสนกันมา”

ประไพขบขมกรอด

“ฮืม หึงจนทนไม่ไหวแล้ว จับได้คาหนังคาเขาละก็คอยดูนะคะ ต้องเอาให้
เห็นฤทธิ์ทีเดียว” ประไพตะโกนลั่นห้อง

นวลล่อจู้ยปาก

“เบา ๆ หน่อยคะ ดึกแล้ว เดี่ยวชาวบ้านเขาจะเข้าใจผิดคิดว่าขโมยเข้าไปลั่น
บ้านเรา”

สองนางปรึกษารื้อกันต่อไป นวลล่อแสดงท่าทีวิตกเป็นทุกข์มาก หล่อน
ปรารถนาในขณะนี้ผู้ชายมักจะทิ้งเมียได้ง่ายดายที่สุด ถ้าหากว่าเขาคิดเนื้อต้องใจผู้หญิงอื่น หล่อนเชื่อว่า
นิกรกับกิมหงวนมีเมียหน่อยแน่นอน ถ้าไม่รีบคิดอ่านแก้ไขล่อคอกไว้เสียก่อน วิวของเราคงจะสมัคร
ใจไปอยู่คอกอื่นโดยไม่ต้องสงสัย

ประไพเห็นฟ้องด้วย

“จริงคะ คุณนวลพูดด้วยเหตุผลน่าฟัง ความจริงไปกับคุณนวลนะดีแต่สวย
เท่านั้น พุดจากับตัวโฮกฮากเต็มทน เราข่มขู่เขามาจนเคยชินเสียแล้ว เมื่อเขาไปเห็นผู้หญิงอื่นที่ทั้งสวย
ทั้งอ่อนหวาน เขาก็นึกนิยมชมชอบเบื้อหน้าเราทันที แล้วคนอย่างอาเสียหรือนิกรนะ จะมีเมียสวย

พิเศษอย่างไรก็ได้ง่าย ๆ ผู้ชายที่เงินหนาอย่างนี้ไม่ใช่ว่ามีมาก เอ ..... ยิ่งคิดยิ่งกั๊กกะ เราเห็นจะต้องปรับปรุงตัวเราใหม่”

นวลล่ออ้อมแห่ง ๆ

“ทำยังไงคะ”

“ก็ต้องสุภาพอ่อนหวานกับตัวเรานะซิคะ ต่อไปนี้เราอย่าข่มขู่เขาเหมือนแต่ก่อนเลยคะ ถ้าเราเอาอกเอาใจเขา ประนินบัติเขา และเคารพนับถือเขาตามวิสัยของภรรยาที่ดีแล้ว ดิฉันเชื่อว่าตัวเราคงไม่มีเมียน้อยแน่นอน เสน่ห์ของผู้หญิงนะ อยู่ที่จรรยาภรรยา ไม่ใช่รูปร่างสมบัติหรอกคะ”

“อ้อ รู้เหมือนกันหรือคะ”

“ไอ้ย ทำไมจะไม่รู้คะ แต่สันดานของไพมันเสีย ๆ แล้ว อดเบ่งกับตัวไม่ได้เลย ถ้าจะอ่อนหวานนอบน้อมกับเขาก็รู้สึกกระดากใจคล้ายกับที่เราเกรงกลัวเขา ต่อไปนี้ต้องอิมปฏิรูปตัวเองให้ดีขึ้น ม่ายเราจะต้องเสียใจไปจนวันตาย ถ้าเขาเกิดทิ้งเราจริง ๆ อ้ายที่เสียใจนะไม่ได้หมายความว่าเรารัก และอาลัยเขาหรอกคะ เราเสียใจด้วยความเสียด้ายต่างหาก ตัวที่มีเงินอย่างนี้ ตายแล้วเกิดอีกก็หาไม่ได้”

นวลล่ออ้อมเล็กน้อย

“ขึ้นห้องเราเถอะคะ ดึกมากแล้ว อีกไม่กี่ชั่วโมงก็สว่าง”

สองนางพากันลุกขึ้น ต่างช่วยกันปิดประตูหน้าต่างตึกให้เรียบร้อย แล้วเดินเคียงคู่กันขึ้นบันไดไปชั้นบนของตัวตึก

ประไพตรงเข้ามาในห้องนอนของหล่อน นิกรเพิ่งออกมาจากห้องน้ำ เขานุ่งผ้าเช็ดตัวผืนเดียว และสู้นจู้ดจู้ นายจอมทะเล้นยืนยืนหิวผอมอยู่หน้ากระจกบานใหญ่ พอแลเห็นประไพเดินเข้ามาในห้อง นิกรก็เขินวาบไปทั้งตัว กลัวว่าหล่อนจะเปิดฉากการซ้อมในตอนดึกดื่น

แต่ตรงกันข้าม ประไพยิ้มอ่อนหวาน

“อาบน้ำแล้วหรือคะ”

นายจอมทะเล้นขมวดคิ้วขุ่น แปลกใจอย่างยิ่งที่เมียรักของเขาอ่อนหวานกับเขาถึงเช่นนี้

“แะแะ แะแะ อาบน้ำแล้วจะ ไม่ได้อาบน้ำมา 3 วันแล้ว วันนี้เลขรดน้ำเสียตั้ง 5 ชั้น แหมหนาวแทบแย่”

ประไพยิ้มอ่อนหวาน

“ทานโอวัลตินร้อน ๆ สักแก้วไหมล่ะคะ ไพจะลงไปชงเอาขึ้นมาให้พี่”

นิกรกลืนน้ำลายเอือก ไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมเมียของเขาจึงอ่อนหวานกับเขา
เช่นนี้ แทนที่จะเอะอะเฮ็ดตะโรเล่นงานเขา

“ไม่ทานหอรอกจะ พี่อ้มแล้ว”

ประไพเดินมาที่ตู้เสื้อผ้าเปิดตู้ออก หยิบกางเกงแพรที่รีดไว้ใหม่เอี่ยมตัวหนึ่ง
ออกมา และเลือกส้อมอีกตัวหนึ่งถือเดินมาส่งให้พักรักของหล่อนอย่างนอบน้อม

“นี่คะกร”

นิกรอ้าปากหาวลึมหาดใจ โพล่ง เขาจำได้ว่าตั้งแต่อยู่ร่วมกันมาประไพไม่เคยหยิบ
เสื้อผ้าให้เขาเลย เพียงแต่คอยดูแลสาวใช้ซักกรี๊ดไว้ให้เขาเท่านั้น ถ้าเขาต้องการใช้เมื่อใดเขาต้องหยิบ
เอาเอง

นายจอมทะเล้นเอี่ยมมือรับกางเกง และเลือกส้อมมาจากหล่อน จัดแจงนุ่ง
กางเกงแพร และสวมเลือกส้อมให้เรียบร้อย ประไพจุดบุหรี่ส่งให้เขาหนึ่งมวน ยิ่งทำให้นิกรแปลกใจ
ยิ่งขึ้น

เขาจูงมือหล่อนมานั่งโซฟาตัวเดียวกับเขา แล้วยกมือขวาประคองกอดหล่อน
ประไพยื่นปากให้เขาจูบโดยดี นิกรจูบหล่อนอย่างทะนุถนอม แล้วร้องเพลง “สาวกรรม” ขึ้นเบา ๆ

“ร้อยรู้ หรือจะรู้ เนอะเมียคน

เมียร้อยคน หรือจะรู้ ประไพได้”

เสียงเจ้าคุณปัจฉิม ๗ ซึ่งนอนอยู่ห้องติด ๆ กัน ร้องตะโกนลั่น

“ดึกคืนแล้วโว้ย จะเห่าหอนหาตะหวักตะบวยอะไรกันวะ”

นิกรทำคายน มองดูหน้าเมียรักของเขา และยิ้มให้หล่อน

“ไฟจ้า”

หล่อนเอนกายลงนอนหนุนตักเขา

“เจ้าขา .....

นิกรยกมือจับคาง จับแก้ม และจับอะไรต่ออะไรตามแต่เขาจะจับ

“ไฟโกรธผัวหรือเปล่า ที่พี่หายหน้าหายตาไปตั้ง 3 วัน”

หล่อนลั่นศีรษะ

“ที่แรกก็โกรธเหมือนกันแหละคะ แต่เดี๋ยวนี้หักใจได้แล้ว ไพรู้ตัวว่าไฟเป็น
คนไม่ดี กรถึงเบื่อหน่ายไฟ แอบไปหาความสุขสดชื่นกับผู้หญิงอื่น ถ้าหากว่าไฟเป็นคนดีแล้ว บ้านก็

คงเป็นสวรรค์ของพี่”

นิกรชักใจไม่ดี เมื่อเห็นน้ำตาของหล่อนไหลคลอหน่วยตาทั้งสองข้าง เขาก
มีอือบศีรษะหล่อนเบา ๆ

“ไม่มีอะไรหรอกไปจ้ะ พี่เป็นผู้ชายก็ต้องหาความสุขนอกบ้านบ้างเป็นครั้ง
คราว แต่ไม่ต้องตกใจ หรือเสียใจนะจ้ะไป พี่ไม่ได้ไปมีเมียน้อยดังที่ไปเข้าใจหรอก ถ้าพี่จะอยู่กับ
ผู้หญิงอื่นบ้าง ก็หมายความว่าพวกกะหรี่ชั้นสูงเท่านั้น”

ประไพขมวดคิ้ว

“กะหรี่อะไรกะกร”

“อ้อ ก็พวกผู้หญิงพวกนั้นแหละ เรียกอย่างเก่าฟังมันหยาบคายไป เขาเลย
เรียกว่ากะหรี่”

ประไพยิ้มแห้ง ๆ หล่อนแทบจะไม่รู้ว่านิกรพูดอะไรกับหล่อนบ้าง เพราะ
สมองของหล่อนกำลังฟุ้งซ่าน

“อ้อ กะหรี่นะหมายความว่าผู้หญิง”

“จ้ะ”

ประไพว่า “ถ้ายังงั้นไปก็ไปเป็นกะหรี่นะซีคะ”

“ไอ้” นิกรร้องสุดเสียง “แล้วกัน เป็นได้รี หนอย ..... อยู่ดีไม่ว่าคืออยาก
เป็นกะหรี่ กะหรี่เขาหมายถึงผู้หญิงโสเภณี”

“อ้อ ยังงั้นหรือคะ ไปก็อาจเป็นกะหรี่ในวันหนึ่งได้เหมือนกัน ถ้าหากว่าถูก
กรทิง ไปก็จำเป็นจะต้องคืนรนช่วยตัวเองทุกวิถีทาง”

นิกรก้มลงจูบเมียรักของเขาอีกครั้งหนึ่ง

“ต่อไปให้พี่ถล่มโลกทำลายพี่ก็ทิ้งไปของพี่ไม่ได้ เราใช้ชีวิตร่วมทุกข์กันมา
เป็นเวลาไม่ใช่น้อย ไปจ้ะ อายน้อยออกน้อยใจเลยนะจ้ะ ต่อไปนี้พี่จะไม่เที่ยวอนค้ำอ้างแรมที่ไหนอีก
แล้ว สิ้นสุดกันที่สำหรับความเหลวแหลกของพี่”

ประไพยิ้มเศร้า ๆ นำส่งสาร

“จริง ๆ หรือกะกร”

“จ้ะ”

“ไปไม่อยากจะเชื่อเลย”

“ไอ้ ..... ให้พี่รอกเลือดแดง ก้าวไปนี้ธรณีสูบซีเฮ้า พี่จะไม่เที่ยว
ตำมะเลเทเมาอีกแล้ว พี่ละอายใจมาก แทนที่ไปจะดูว่าพี่ ไปกลับคิดต่อพี่ ไปเอาชนะความชั่วด้วย

ความดี ไฟเห็นว่าบ่นว่าคนอย่างพี่ ก็เหมือนกับตักน้ำรดศิระต้นไม้ดีพริก ไม่มีประโยชน์อะไรจึงได้เอาความดีชนะความชั่วให้พี่นึกละอายใจเอง 'ไฟจำ ..... ยอดรักของพี่' แล้วนิกรก็ร้องเพลงครวญสารภาพความผิดของเขาอีก

“พินาสารภาพ
..... พี่เคยสร้างบาป
พี่กลับมาหาดวงใจ”

คราวนี้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ร้องตะโกนสุดเสียง
“จะบ้าหรือยังใจไว้วัย ตั้งตี 3 แล้วยังจะมาสารภาพผิดกันอีก อีหนูก็อย่าเล่นตัว
นักเลยวะ”

สองพี่เมียมองดูหน้ากันและยิ้มให้กัน ประไฟลุกขึ้นนั่งแล้วกล่าวกับพี่รัก
ของหล่อนอย่างอ่อนหวานผิดปกติ

“นอนเถอะกะ ดึกแล้ว”

เขาประคองหล่อนลุกขึ้นยืน ประไฟเดินไปปิดประตูใส่กลอน นายจอม
ทะเล้นยกมือปิดปากหาเสียงลั่นห้อง ไปขึ้นเตียงนอน ส่วนประไฟหล่อนนอนไม่หลับ สมองของ
หล่อนว่าวุ่น หล่อนนั่งลงที่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง จัดแจงม้วนผมตามธรรมเนียมของผู้หญิงที่จะต้องม้วน
ผมก่อนนอน

นิกรหันมามองดูหล่อน เขายิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ปลื้มใจมากที่เมียอ่อนหวานกับ
เขา ซึ่งทำให้ความรักระหว่างเขากับหล่อนมีชีวิตชีวาขึ้นมาอีก

แต่แล้วความคิดคำนึงของนิกรก็สิ้นสุดลง เมื่อเขาแลเห็นประไฟดิ่งลื่นซักโต๊ะ
ข้างขวาออกมา หยิบมีดโกนเล่มหนึ่งขึ้นมา นายจอมทะเล้นหายง่วงทันที ความรู้สึกบอกตัวเองว่า
ประไฟอาจจะเล่นงานเขาด้วยมีดโกนเล่มนี้ก็ได้ ความจริงเปล่าเลย ประไฟต้องการกันคิ้วของหล่อนให้
เรียบร้อยเท่านั้น

“อ้อ เมียเราถ้าจะมาไม้สูงกระมังว่า ทำเป็นอ่อนหวานกะเราหลอกให้เรา
นอนหลับ แล้วก็ตอนเราเสียป้องกันไม่ให้เราไปยุ่งกับผู้หญิงอื่น ว่า ..... แม่ไว้วัย ถ้าเอาแน่”

ประไฟง้างมีดโกนออก สะบัดคมมีดกับหนังลับมีดโกน นิกรนึกเสียวสยอง
ก็รีบพรวดพราดลุกขึ้นจากเตียงทันที ประไฟหันมายิ้มให้เขา

“ทำไมไม่นอนล่ะคะ”

นิกรฝันหัวเราะ

“เฮ้ เฮ้ นอนไม่หลับจ๊ะ มันร้อนอ้าวเหลือเกิน พี่จะออกไปขึ้นตากลมที่
เฉลียงหลังตึกสักประเดี๋ยว”

ประไพว่า “ร้อนก็เปิดพัดลมซิคะ”

นายจอมทะเล้นยิ้มแห้ง ๆ

“พัดลมไม่เย็นเหมือนลมธรรมชาติหรอกจ๊ะ”

ทันใดนั้นเอง ก็มีเสียงเกาะประตูห้องดังขึ้น แล้วเสียงกิมหงวนร้องเรียกนิกร
เพื่อนเกลอของเขา

“กร กร ้วย”

นายจอมทะเล้น หยิบกระป๋องบุหรี่ปูไม่ขีดไฟบนโต๊ะถ่อเดินมาที่ประตูจัดแจง
ถอดกลอนเปิดประตูออก แลเห็นอาเสี้ยยยืนหน้าตึ้นอยู่หน้าห้อง เขาจึงกล่าวถามเบา ๆ

“มาเรียกกันทำไม”

กิมหงวนไม่ยอมตอบคำถาม เพียงแต่จูงมือพานิกรเดินไปจากห้องของเขา
ท่าทางของอาเสี้ยยเต็มไปด้วยความประหวั่นพรั่นใจ เขาพานิกรไปนั่งบนม้ายาวที่เฉลียงหลังตึก ซึ่งมีม
โซยเนี่ยยตลอดเวลา

“อ้ายกร แย่ละ ้วย” เสี้ยยหงวนพูดเบา ๆ มองซ้ายมองขวาคล้ายกับว่าจะมีใคร
จะได้ยินคำพูดของเขา

“ทำไมล่ะ”

เสี้ยยหงวนถอนหายใจเอือกใหญ่

“เมื่อกันมาเหนือเมฆเสียแล้ว นวลลอออเฮาะจอลเกาะกันอ่อนหวานต่อกัน
อย่างผิดปกติ กันสงสัยว่าหล่อนจะต้องเล่นงานกันด้วยน้ำเย็นเป็นแน่ กันรีบออกมาจากห้อง เพราะแล
เห็นหล่อนหยิบป็นพอกออกมาลูบคลำเล่น แล้วสอดไว้ใต้ที่นอนตามเดิม”

ความจริงนวลลออไม่มีเจตนาที่จะคิดสังหารเขาเลย ป็นพกกระบอกนั้นเป็น
ปืนประจำตัวของหล่อน ก่อนนอนหล่อนจะต้องตรวจสอบ นิกرخมวดคิ้วนี้หน้ามองดูกิมหงวน
เพื่อนเกลอของเขา แล้วกล่าวขึ้นบ้าง

“เอ ..... ถ้ายัง ึงเสียแล้วละ ้วย ประไพก็เหมือนกัน หล่อนอ่อนหวานต่อ
กันจนผิดปกติ กันแลเห็นหล่อนหยิบมิด โคนออกมาจากลิ้นชักโต๊ะเครื่องแป้งก็ใจหายวาบรีบผันพรวด
ลงมาจากเตียงนอน พอดีเกมาเรียกกัน”

อาเสี้ยยย่นตาเหลือก

“มิด โคน ..... คุณไปจะเล่นงานแถมด้วยมิด โคนเขียวหรือ”

นิกรพยักหน้า

“อ้อ สงสัยว่าประไพคิดตอนกันเป็นแน่ แกล่เห็นวัวควายที่เขาตอน
ใหม่ล่ะ”

“เคยเห็น อ้วนจ้ำมาแล้ว”

“นั่นแหละ วัวหรือควายที่เขาตอนมันสมบูรณ์มากเพราะไม่ยุ่งกับตัวเมีย
ผู้ชายเราก็เหมือนกัน ถ้าตอนแล้วไม่มีวันยุ่งกับผู้หญิง ประไพคงมีแผนการตอนกันอย่างเด็ดขาด ว่า
..... พุดแล้วเสียวท้องน้อยไว้อยู่”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“น่ากลัว น่ากลัว ..... ซ้างสาร งูเห่า จี๋เต่า เมียรักต้องระวัง ทำยังไงดีวะเรา
ขึ้นนอนหลับคงถูกเมียฆ่าตาย นวลล่อของกันนะ ไม่เคยอ่อนหวานกับกันหรือ เพราะหล่อนทรนง
ตัวว่าหล่อนสวย ซึ่งเป็นหลักกรรมดา ผู้หญิงสวยย่อมมีกิริยาจาโหดสาหัสไม่น่าฟัง”

นิกรอ้าปากหาวดัง ๆ

“แหม ..... ง่วงจังไว้อยู่ นี่มันเกือบตีสามแล้ว นอนมันบนม้ายาวนี้หรือ”

อาเสี่ยวสันติริษะ

“ไม่ไหวไว้อยู่ ยุงมันชุมยังกะอะไรดี ขึ้นนอนนี้รุ่งเช้ายุงมันคงช่วยกัน हमเรา
ออกไปถึงนอกถนนใหญ่ แล้วก็ไปตลอดด้วย ม้วนนอนหลับเพลิน ๆ นวลกับคุณไปย่องออกมาตอน
เราหลับเสีย เราก็แย่งเท่านั้นเอง”

นิกรสะดุ้งโหยง

“เออ จริงไว้อยู่ แต่ว่านอนเถอะวะ ขึ้นกำแพงมาตอนเรา เราก็จับหล่อนตอน
เสียบ้าง”

กิมหงวนสะดุ้งโหยง

“ตอนยังงี้เล่า เขาเป็นผู้หญิงจะไปตอนตรงไหน”

นายจอมทะเล้นยิ้มแห้ง ๆ

“ผู้หญิงตอนไม่ได้เธออะ เอ๊ะ ..... เขาตอนกันตรงไหนวะ”

อาเสี่ยวหัวเราะหึ ๆ ยกมือผลักหน้านายจอมทะเล้น

“อย่าไปสนใจเรื่องนี้เลยวะ กันคิดว่า เพื่อความปลอดภัย เราไปนอนที่บ้าน
พาหุรัตดีกว่า” อาเสี่ยวหมายถึงภรรยาของเขา ซึ่งเป็นที่อยู่ของเจ้าสัวกิมไซผู้เป็นลุงของเขาทุกวันนี้
“พรุ่งนี้เช้าค่อยกลับมา”

นิกรเห็นฟ้องด้วย

“เออ เข้าที่ไวย์ ไปก็ไปวะ กังว่งเต็มทนแล้ว”

สองสหายต่างลุกขึ้น นิกรก็มองต้วของเขา ซึ่งสวมกางเกงแพรจีน และเสื้อกล้าม ยังไม่ทันจะพูดอะไร อาเสี่ยก็พูดตัดบท

“ไปน้า เราอยู่ในรถเก๋ง แต่งตัวยังไงก็ได้ใครจะเห็น”

นิกรอ้าปากหาอีกครั้งหนึ่งแล้วพยักหน้า

“ไป ..... ไปไวย์ ไปนอนบ้านพายุหรือจะไปอาศัยบ้านเจ๊หมอมอีกสักคืนก็เอา กังว่งเต็มพืดแล้ว อีกไม่กี่ชั่วโมงก็สว่าง”

สองเกลอต่างลุกขึ้นจากม้ายาว พวกมันเดินผ่านเฉลียงหลังตึกลงบันไดไปข้างล่าง และหลังจากนั้นอีกสักครู่เสียงเครื่องยนต์ของรถ “คาซิลแล็ค” เก๋งก็ดังทำลายความเงียบขึ้นในตอนตึกสงัด

ประไพกำลังจัดข้าวของบนโต๊ะเครื่องแป้ง วางไว้ให้เป็นระเบียบเรียบร้อย พอได้ยินเสียงรถยนต์ หล่อนก็ใจหายวาบ รีบวิ่งออกมาที่หน้าต่างมองลงไปข้างล่าง แล้วหล่อนก็แลเห็นรถเก๋งคันงามกำลังคลานเอื่อย ๆ ไปตามถนนโรยกรวดเล่นไปหยุดห่างประตูใหญ่ไม่กี่ม้าน้อย พอเจ้าบังเปิดประตูออก “คาซิลแล็ค” ก็แล่นปราดออกไปจากบ้าน “พัชรภรณ์”

แม่เสื้อประไพร้องไห้โฮเสียงลั่นห้อง หล่อนเข้าใจผิดคิดว่าตัวรักของหล่อนคงจะหลงเมียน้อย หรือนางบำเรอของเขาอย่างมมgay กลับมาถึงบ้านยังไม่ทันถึงครึ่งชั่วโมงก็ต้องไปหาอีก

เสียงร้องไห้ของประไพดังไปถึงห้องเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ท่านเจ้าคุณกำลังอยู่ในสภาพครึ่งหลับครึ่งตื่น พอได้ยินเสียงลูกสาวคนเล็กของท่านร้องไห้ ท่านก็ตกใจลืมตาโพล่งแล้วร้องตะโกนถาม

“อะไรกันอีกล่ะไวย์ อีหนู อยากไปฆ่าไอ้กรไให้มันตายแล้วจะร้องไห้เอาตะหวักตะบวยอะไรกัน เรื่องเล็กน้อยเพียงแต่ตัวหายไปสามวันเท่านั้น ไม่น่าจะถึงกับแทงตัวตายเลย”

ประไพสะอื้นดัง ๆ ร้องตะโกนพูดกับท่านเจ้าคุณด้วยเสียงสั่นเครือแกมสะอื้น

“หนูไม่ได้ฆ่าเขาตายหรอกค่ะ คุณพ่อไม่เห็นอย่าสวดส่งเดชไปหน่อยเลย”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ตะโกนลั่นบ้าน

“หนอย หว่าพ่อสวด อีลูกทรยศ ดึกคืนแล้วจะร้องไห้เอาอะไรกัน ตัวเมีย

กันแท้ ๆ หนักนิดเบาหน่อยก็ให้กันซิวะ”

ก่อนที่ประไพจะพูดว่าอะไร นวลลอก็รีบเข้ามาในห้องประไพเพื่อนของ
หล่อน

“คุณไพ คุณไพขา เฮียกับคุณนิกรไปกันอีกแล้ว”

ประไพสะอื้น ยกมือสั่งจี้มุกดั่งพรีด

“ก็นั่นนะซีคะ อย่างนี้จะให้เข้าใจว่าอย่างไร ผัวของเราคงจะหลงนั่งเมียน้อย
ของเขาอย่างมฉายเลขทีเดียว ทำอย่างไรดีละคะ ฮือ ..... ฮือ ..... น่ากลัวว่าเราคงจะถูกตัวทิ้งใน
คราวนี้”

ต่างคนต่างโผเข้ากอดกัน แล้วร้องไห้สะอึกสะอื้น

**กิมหงวนกับนิกรไม่ใคร่จะอยู่ติดบ้าน มีพฤติกรรมชวนให้ใคร ๆ
สงสัยว่า สองเกลอของเราคงจะแอบไปมีเมียข้อย หรือนางบ้านรอซุ่มซ่อนไว้ ณ ที่ใดที่หนึ่ง
แต่ความจริงนิกรกับอานเสียดำดั่งเข้าหุ่นกันค้ำขาย สองเกลอกำลังวิ่งเต้นติดต่อกับเพื่อน
พ่อค้าหลายคน ในอันที่จะเปิดภัตตาคารอันใหญ่โตมโหฬารขึ้นที่ถนนเยาวราช ในเนื้อที่
ของนิกรนั่นเอง ภัตตาคารที่กล่าวนี้จะต้องลงทุนค่าก่อสร้างไม่ต่ำกว่าหกล้านบาท**

นวลลอกับประไพ ต่างทุกข์ระทมไปตาม ๆ กัน สองนางไม่กล้าแข็งข้อกับ
ตัวรักของหล่อนเหมือนแต่ก่อนแล้ว มิใช่ที่นิกรกับกิมหงวนจะกลับบ้านดึกดื่นเที่ยงคืน นวลลอหรือ
ประไพก็ไม่กล้าปริปากพูดอะไร ให้ตัวของหล่อนซุ่มซ้องหมองใจ

จนกระทั่งบ่ายวันหนึ่ง ขณะที่นวลลอกับประไพนอนปรึกษารื้อกันอยู่
บนเตียงนอน ภายในห้องของนวลลอ ละม่อมสาวใช้เก่าแก่ของบ้าน “พัชรารักษ์” ก็พาตัวเดินเข้ามา
ในห้อง ละม่อมทรุดตัวลงนั่งคุกเข่าบนพรมปูพื้น ประไพกล่าวถามสาวใช้ทันที

“ว่าไงละม่อม”

ละม่อมยิ้มให้นายสาวของหล่อน

“คุณรัชนีมาหาคุณค่ะ”

ประไพลืมหูลง ผู้ที่สาวใช้เอ่ยนามว่ารัชนี เป็นเพื่อนเกลอของนันทา
นวลลอ ประภาและประไพ รักใคร่สนิทสนมกันมาก มีความสัมพันธ์ต่อกันเหมือนกับญาติ

“รัชนีเรอะ เร็ว ..... ม่อม ไปพยายมนี่ขึ้นมาบนนี้เถอะ ไม่ใช่แขกหรือ
ที่ไหน”

สาวใช้รับคำสั่งแล้วลุกขึ้นเดินก้มตัวออกไปจากห้อง นवलลออและประไพต่าง
มองดูหน้ากัน แล้วนवलลออก็พูดเสียงเครือแผ่วเบา

“ขายนีถูกขังทึ่อย่างน่าสงสาร ในไม่ช้าเราก็เหมือนรัชนีนะคะคุณไพ”

ประไพพยักหน้าช้า ๆ

“นั่นนะซี เมื่อคืนนี้ไฟฝันไม่ดีเสียด้วย”

นवलลออทำหน้าตื่น

“ฝันว่าอย่างไรคะ”

ประไพถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ฝันว่าฝันห้กคะ”

“หรือคะ ซึกไหนคะ”

“กรรรมคะ กรรรมข้างขวา”

“ตายตาย เขาว่าฝันว่าฝันห้กญาติพี่น้องของเราจะต้องเสียชีวิต และถ้าหากว่า
เป็นกรรรมละก้อ หมายถึงบิดามารดา หรือญาติผู้ใหญ่ของเรา”

ประไพอ้าปากหาว

“เอ ..... หรือคุณพ่อจะตายก็ไม่รู้ หรือม่ายก็คุณอาผู้หญิง.....”

นवलลออสะอื้นโฮง

“อย่าไปแข่งท่านซึกะ ท่านยังแข็งแรงไม่ตายง่าย ๆ หรอกคะ”

ศุภภาพสตรีรูปร่างอวบอืด ในวัยเดียวกันกับนवलลออ และประไพคนหนึ่งพา
ตัวเดินเข้ามาในห้อง หล่อนคือรัชนี กาญจนรัตน์ ภรรยาของนักธุรกิจสำคัญคนหนึ่ง รัชนียังสวย
เหมือนสาวแรกรุ่ง ถึงแม้อายุของหล่อนเลยวัย 30 ไปแล้วก็สวยไม่สร้ง เพราะไม่เคยกรากกร้าทำงาน
หนักนั่นเอง

นवलลออกับประไพ ต่างลุกขึ้นจากเตียงนอนวิ่งเข้ามาหาเพื่อนหญิงของ
หล่อน ต่างฝ่ายต่างกอดรัด ทักทายกันอย่างสนิทสนม

“ฉันไม่ได้มานี้เดือนกว่าแล้ว ตั้งใจจะมากราบเท้าคุณอาทั้งสามท่านก็ไม่อยู่”
รัชนีพูดยิ้ม ๆ “ขายนันกับประกาก็บังเอิญไปหาซื้อผ้าตัดเสื้อ”

นवलลออยิ้มเศร้า ๆ

“ประเดี๋ยวก่อนนั้นกับคุณภาก็กลับหรอกจะนี้ นังสิจ๊ะ ดีใจจริง ๆ ที่ได้พบกัน
พวกเรายังบ่นถึงเธออยู่เสมอ นึกว่าเธอกลับพิษณุโลกเสียแล้ว”

ทั้งสามนางต่างนั่งลงบนโซฟาตัวเดียวกัน รัชนียิ้มให้เพื่อนสาวทั้งสอง

“ทีแรกก็ตั้งใจว่าจะกลับพิชญ์โลกเหมือนกัน แต่ลุงท่านไปปีกษได้ คุณป้า ท่านรั้งเอาตัวฉันไว้ แล้วก็พอดีชัชวาลย์มาจ้องนอนขอคืนดีกับฉัน”

“หา” นวลล่ออุทานดัง ๆ “เธอปรองคองกับคุณชัชแล้วหรือนี่”

“จ๊ะ เพิ่งคืนกันได้เมื่อวันจันทร์นี่เอง ฉันกลัวเธอว่า เคี้ยวนี้ชัชวาลย์รักฉัน และหลงอย่างที่สุด เหมือนกับที่เราเพิ่งแต่งงานกันใหม่ ๆ นางเมียน้อยของชัชวาลย์ทั้งสองกระเด็นไปหมดแล้ว พี่ชัชสาบานกับฉันว่าต่อไปนี้จะรัก และซื่อสัตย์ต่อฉันจนวันตาย”

ประไพยิ้มแห้ง ๆ

“อ้อ ไม่น่าจะกลับมาคืนดีกันได้เลยนะ ฉันนึกว่าเธอกับคุณชัชไม่มีทางที่จะกลับมาาร่วมรักกันอีกแล้ว”

ละม่อมถือถาดเครื่องดื่มเข้ามาในห้อง มีน้ำอัดลมแช่เย็นชนิดหนึ่งอยู่ในถาดเงิน 3 ขวด ประไพบอกละม่อมให้วางถาดลงบนโต๊ะ แล้วอนุญาตให้สาวใช้ออกไปจากห้องได้

รัชนีกล่าวกับเพื่อนทั้งสองอย่างลำพอง

“ความจริงฉันนะไม่อยากจะคืนดีกับพี่ชัชหรอก แต่เจ็บใจนางเมียน้อยของชัชทั้งสองคนนั้น อ้ายเราร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาตั้ง 10 กว่าปี ช่วยกันทำมาหากิน ทำนองผัวหามเมียคอนนางสองคนนั้นมาจากไหนก็ไม่รู้ อยู่ ๆ ก็มาชูปมือเปิบ ฉันเลยเล่นงานชัชวาลย์ด้วยไม้มีด ทำให้เขาต้องชมชานมากกราบไหว้จ้องนอนขอคืนดีฉัน ซึ่งคุณป้าย่อมรู้เห็นเป็นพยานฉันดีในเรื่องนี้”

ทั้งนวลล่อ และประไพต่างแปลกใจไปตามกัน

“ไม่มีดของเธอนะ เธอทำอะไรจะรัชนี” ประไพถามอย่างสนใจ

แม่งามร่างอวบอัดยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ กวาดสายตามองไปรอบ ๆ ห้องแล้วพูด

เสียงแผ่วเบา

“คนเราถ้าไม่ได้ด้วยเล่ห์ก็ต้องเอาด้วยกล เมื่อไม่ได้ด้วยมนต์ก็ต้องใช้คาถา”

นวลล่อถามขึ้นทันที

“เธอทำอะไร บอกให้ฉันรู้หน่อยเถอะรัชนี ฉันกับคุณไพ ก็กำลังมีหวังถูกผัวทิ้งเหมือนกัน เรากำลังสงสัยว่า คุณนิกรกับเฮียของฉันทแอบไปมีเมียน้อย หรือนางบำเรอไว้ เพราะเขาสองคนไม่อยู่ติดบ้าน และไม่สนใจกับเราเลย”

ประไพร้องไห้โฮ

“อ้อ ..... อ้อ เจ็บใจนัก อ้ายเราหรือร้อยดีพันดีพยายามเอาอกเอาใจเขาทุกสิ่งทุกอย่าง .... ทำดีมามากเพียงใด ทำไมไม่เห็นความดี น้อยหรือกลับมีแต่ซ้ำใจ ..... อ้อ ..... อ้อ จะกินน้ำมันระกำให้ตายหรือก็กลัวร้อนคอหอย”

“ว้า” รัชนิกราง “อย่าอูตรีกินเชียวนะเธอ ไม่ต้องวิตกทั้งเธอ และยาวนาน
ฉันจะบอกทีเด็ดให้ ถ้าเธอเชื่อฉันละก็ ฉันรับรองว่าเสียหงวนกับคุณนิกร จะหลงรักเธอแทบเป็นบ้า
เป็นหลักทีเดียว”

ประไพยิ้มออกมาได้

“ฮ่า จริง ๆ นะหรือนี่”

“ให้คืนตายซีเฮ้า ก็ที่ชัชวาลย์มาราบไหววังอนขอคืนดีกับฉันนะ ไม่เพราะ
ทีเด็ดของฉันหรือ เธอสองคนเชื่อถือในทางไสยศาสตร์เวทย์มนต์คาถาบ้างหรือเปล่าละ”

ประไพพยักหน้า

“เชื่อเหมือนกัน ฉันไม่เคยคิดว่าไสยศาสตร์เป็นของเหลวไหล เรื่องเวทย์
มนต์คาถามันอาจจะเป็นไปได้ ง่า ..... ฉันพอจะเข้าใจแล้วละรัชนิ หมายความว่าเธอมีอาจารย์ดีใช้
ไหมละ”

รัชนิยิ้มสดชื่น

“ถูกแล้วประไพ ฉันรับรองว่าท่านอาจารย์ของฉันเป็นผู้ที่เรื่องอิทธิวิyakม
ยากที่จะหาอาจารย์ไสยศาสตร์คนใดเปรียบเทียบได้ ตัวเมียเลิกกันไปตั้ง 10 ปี ท่านก็ยังทำให้ดีกัน ใคร
เป็นถ้อยร้อยความไปให้ท่านรดน้ำมนต์เป็นต้องชนะความ เสน่ห์ยาแฝดยังงี้เด็ดขาดนัก สาลิกา, รักยม
ท่านทำได้ทั้งนั้น ฉันเองทีแรกไม่เลื่อมใสอะไรหรอก แต่คุณป้าท่านรบเร้าให้ฉันไปหาท่านอาจารย์
ท่านทำพิธีให้เพียงสองสามวัน ชัชวาลย์ก็แจ่มมาหาคัน เขาถึงกับกราบฉัน และบอกกับฉันว่า ชีวิตของ
เขาจะขาดฉันไม่ได้ เธอเอ๊ยพูดแล้วจะหาว่าคุย ชัชวาลย์เวลานี้ละ หลงรักฉันอย่างที่เรียกว่าโง่หัวไม่ขึ้น
ทีเดียว”

ทั้งนวลล่อ และประไพต่างตื้นเต้นสนใจมาก

“ท่านอาจารย์ของเธอเนะ ท่านเป็นใคร และอยู่ที่ไหน” ประไพถามด้วยความ
เลื่อมใส

“ท่านอาจารย์แซมจ๊ะ บ้านอยู่ในตรอกสองพระ ถนนสี่พระยา”

นวลล่อพูดโพล่งขึ้นทันที

“ตรอกสองพระ ตรงข้ามบริษัทซิงเกอร์ .....”

“จ๊ะ นั่นแหละ เข้าไปในตรอกนั่นถามใคร ๆ คูใคร ๆ ก็รู้จักท่านทั้งนั้น นวล
จำ เธอกับประไพรีบไปหาท่านเถอะ ชินซักซักว่าถ้าจะสูงงาก็จะไหม้ ทั้งอาเสี่ย และคุณนิกรล้วนแต่
เป็นคนมีเงิน ตัวมีสตางค์อย่างนี้ไม่ใช่หาได้ง่าย ๆ สำหรับเสียหงวนของนวลด้วยแล้ว ต่อให้พลิก
แผ่นดินหาก็คงหาไม่ได้อีก”

นวลล่อทำตาแดง ๆ เหมือนกับจะร้องไห้

“ฉันจะต้องเตรียมอะไรไปบ้าง แล้วก็ค่าป่วยการ .....”

รัชณีว่า “ของที่จะเตรียมไปก็มีดอกไม้รูปเทียนอย่างละนิดละหน่อยเท่านั้นเอง ส่วนค่าป่วยการท่านเรียกเพียงค่ายกครูของท่านบาทห้าสิบสตางค์เท่านั้น แต่ถ้าเธอจะให้เงินให้ทอง หรือซื้อข้าวของให้ท่านเป็นพิเศษก็เท่าใดมากน้อยอย่างไร ย่อมแล้วแต่ศรัทธาของเธอ ไปเถอะ นวลล่อรีบพาประไพไปหาท่านพรุ่งนี้ หรือไปวันนี้ได้ก็ยิ่งดี อย่าลืมว่า เสียทองเท่าหัวดีกว่าเสียผิวให้คนอื่น”

ประไพซึ่งเป็นคนใจร้อนพูดขึ้นทันที

“ถ้ายังงั้นไปเดี๋ยวนี้แหละรัชณี เธอพาเราไปหาอาจารย์แจ่มหน่อยสินะ”

รัชณีพยักหน้า

“ได้ ไปเสียเดี๋ยวนี้ก็ดีเหมือนกัน จะได้ให้ท่านอาจารย์ท่านดูโชคชะตาให้เธอทั้งสองคนด้วย ท่านดูหม่อมแม่่นยาราวกับตาเห็นเชียวนะประไพ”

“อ้อ เป็นหลายอย่าง” นวลล่อพูด “ท่านเห็นจะมีลูกศิษย์ลูกหามากสินะ”

“หัวเมืองเชียวจะนวล พวกนักเลงข้าราชการ ตำรวจ นายทหารพลัดเปลี่ยนหน้ากันไปหาท่าน วันหนึ่ง ๆ ท่านอาจารย์ต้องรับแขกแทบไม่มีเวลาพักผ่อน ท่านเพิ่งสึกจากพระเมื่อปีกลายนี้เองแหละจ๊ะ เมื่อก่อนอยู่ที่วัดทางเมืองนนท์”

ประไพยิ้มเล็กน้อย

“ถ้าจะเคยเป็นมหา .....”

“ฉันก็ไม่ทราบเหมือนกัน ไปซิจะประไพ แต่งตัวเข้า ฉันจะพาเธอกับนวลไปฝากตัวเป็นสาวศิษย์ของท่านรับรองว่าต้องได้ผลแน่นอน คากามหาเสน่ห์ของท่านดีเด็ดขาดทีเดียวนัก”

นวลล่อกล่าวถามขึ้นเบา ๆ

“อาจารย์แจ่มอายุท่านคราวไหนจ๊ะ รัชณี”

รัชณีนั่งคิด

“ในราว 40 เศษจ๊ะ แต่ยังไม่แก่จนเกินไป ท่านสุภาพเรียบร้อยน่าเคารพมาก พวกสาวสังคมยังงี้หน้าสลอนไปเลย ล้วนแต่ไปขอให้ท่านทำเสน่ห์ให้”

ประไพยิ้มอาย ๆ

“เอ .....” คนพลุกพล่านยังงี้ฉันไม่อายเขาเย่หรือนี่”

“ไอ้ย” รัชณีอุทาน “จะต้องอายุอะไรจ๊ะ คนที่ไปหาท่านก็เท่ากับเป็นลูกศิษย์

อาจารย์เดียวกัน”

“จริงสินะ เท่ากับว่าไก่อเห็นแทง และงูเห็นนมไก่” พุดจบหล่อนก็พยักหน้า กับนวลล่อเพื่อนเกลอของหล่อน “ไปล๊ะคะคุณนวล รีบแต่งตัวเข้าเถอะกะ ความหวังที่จะให้พี่รัก และหลงเราคงเป็นผลแน่นอน”

สองนางต่างลุกขึ้น ประไพหยิบแบบเสื้อ “เซเว่นทิน” ประจำเดือน กุมภาพันธุ์ส่งให้รัชนิดูฆ่าเวลาแล้วหล่อนก็เดินออกไปจากห้องนวลล่อรีบไปแต่งตัว ในชั่วโมงเดียวกันนั่นเอง รัชนิก็พาสองนางมายังบ้านของอาจารย์ที่ตรอกสอง พระ สีพระยา

เมื่อลงจากรถเก๋ง ต้องเดินเข้าไปในซอยเล็ก ๆ คดเคี้ยวไปม่ออีก หมู่บ้านใน ตำบลนี้แออัดยัดเยียด และส่วนมากเจ้าของเคหะสถานต่าง ๆ มักจะเป็นชาวจีนชั้นต่ำที่ยากจน หาบของ ขาย หรือเป็นกรรมกร

บ้านของอาจารย์แจ่ม เป็นเรือนปั้นหยาแบบเก่าสองชั้นขนาดกว้างขวางพอใช้ ถึงแม้ว่าตัวเรือนจะชำรุดบ้างมีรั้วรอบขอบชิดเป็นบริเวณ รัชนิพาเพื่อนทั้งสองผ่านประตูรั้วเข้ามาอย่าง ถือวิสาสะ

วันนี้เป็นวันธรรมสวนะ อาจารย์แจ่มไม่ยอมรับทำงานไสยศาสตร์ ดังนั้น บ้านของอาจารย์แจ่มจึงไม่มีผู้คนพลุกพล่าน คงมีแต่บริวารของท่านอาจารย์ไม่กี่คน รัชนิกล่าวถามชาย กลางคนคนหนึ่ง

“ท่านอาจารย์อยู่ไหมจ๊ะ”

ชายผู้นั้นตอบหล่อนอย่างนอบน้อม

“อยู่ครับ แต่ว่าวันนี้วันพระนี่ครับ”

รัชนิลื้มตาโพลง ยกมือขวาทาบอคมองดูหน้าเพื่อนทั้งสอง

“ตายจริง ฉันลืมนิทว่าวันนี้วันพระ ท่านอาจารย์ท่านไม่ยอมทำอะไรให้ใคร วันพระหрок แล้วกัน เสียเที่ยวเสียแล้ว”

สองนางหน้าจ้อยไปตามกัน ประไพกล่าวกับรัชนิเบา ๆ

“ไหน ๆ ก็มาถึงที่นี่แล้ว เธอก็ถือโอกาสช่วยให้ฉันได้ฝากเนื้อฝากตัวเป็นลูกศิษย์ท่านหน่อยสิจ๊ะ ส่วนจะทำเสน่ห์ยาแฝดให้ผิวหลงรักนั้นเอาไว้วันหลังก็ได้”

รัชนิไม่พูดว่าอะไร พา นวลล่อกับประไพขึ้นไปเรือนอาจารย์แจ่ม ซึ่งในเวลาเดียวกันนี้เอง ท่านอาจารย์กำลังนอนพักผ่อนอยู่บนเก้าอี้โยก

สามนางถอดรองเท้าส้นสูงไว้ข้างประตู แล้วรัชนิก็นำเพื่อนทั้งสองเข้าไปใน

ห้องกลางชั้นล่าง

“ท่านอาจารย์คะ” รัชนีร้องเรียกเบา ๆ

ชายกลางคนลูกขึ้นนั่ง อาจารย์แจ่ม หรือนายแจ่มแต่งกายแบบ ผู้วิเศษ คือหนุ่มขาวหนุ่มขาว รูปร่างค่อนข้างอ้วน ตัดผมเกรียน ชายผู้นี้แหละคือปีศาจร้าย หรือแรงแรงโลกีย์ที่มีวิธีการหาเงินอย่างพลิกแพลงที่สุด อดอ้างตนว่าเป็นผู้วิเศษรอบรู้ วิชาคมขลัง สามารถทำเสน่ห์ยาแฝด ทำให้อยู่ยงคงกระพัน และทำงานเกี่ยวกับไสย ศาสตร์ได้สารพัด เป็นต้นว่า บิดได้ เสกโต๊ะเก้าอี้เข้าห้องคน ใช้ภูตผีปีศาจโหงพรายไปทำ ร้ายใครต่อใคร ซึ่งล้วนแต่เป็นการโกหกตลวงตะแผลงทั้งนั้น อาจารย์แจ่ม หรือนายแจ่มไม่ เคยบวชเรียน เขาเป็นชาวชนบทที่เล็ดยวฉลาด เมื่อเข้ามาหาภินพระนครและไม่มีงานทำ ไม่มีอาชีพ เขาก็ตั้งตนเป็นอาจารย์ไสยศาสตร์ซึ่งเล่ห์เหลี่ยมไหวพริบปฏิภาณนั่นเอง ทำให้ บรรดาสาธุศิษย์หลงเชื่อในวิชาความรู้ของเขาอย่างงมงาย มีหน้าเข้าผู้หญิงสาวบางคนที่เป็น ศิษย์ของอาจารย์แจ่มยังต้องอุทิศตัวเป็นเครื่องสังเวยอาจารย์แจ่มอีกด้วย โดยกล้าอะอะ ขัดขืน

“อ้อ คุณนายหรือหรือครับ เชิญครับ” กล่าวทัก และรีบลุกขึ้นจากเก้าอี้โยก เชิญแขกผู้มีเกียรติไปนั่งในห้องรับแขกแคบ ๆ

รัชนีแนะนำให้นวลล่อ และประไพให้รู้จักกับแรงแรงโลกีย์กระต๊ากนายนายแจ่ม แก่สังสารวัฏมารยาทให้สุภาพเรียบร้อย วางตนให้ภูมิฐานน่าเคารพนับถือ เขาเรียกเด็กของเขา ให้จัดเครื่องดื่มมาให้โดยเร็ว และเขาก็พูดคุยปฏิสนธารกับ 3 นางเป็นอย่างดี

“เพื่อนของดิฉันสองคน จะมาขอให้ท่านอาจารย์ช่วยเหลือค่ะ”

อาจารย์มองดูประไพ กับนวลล่อด้วยความพอใจ แหวนเพชรลูกขนาดใหญ่ ที่นิ้วมือของนวลล่อราคาพร้อมแสน และล็อกเก็ตเพชรห้อยคอประไพราคาไม่ต่ำกว่า 50,000 ทำให้ท่าน อาจารย์รู้ดีว่า สองนางต้องเป็นผู้มีฐานะร่ำรวยมาก

“กรุณาบอกความประสงค์ของคุณให้ผมทราบก่อนเถอะครับ แต่ว่าวันนี้เป็น วันพระ ผมจะไม่ทำอะไรให้ใคร ถ้าให้ผมฟังก่อน จะได้เตรียมงานไว้ช่วยเหลือคุณทั้งสองในวัน พรุ่งนี้”

ประไพยิ้มให้ท่านอาจารย์อย่างอ่อนหวาน

“เรื่องของดิฉันเป็นเรื่องในครอบครัวค่ะ อาจารย์ค่ะ”

“ครับ คงเกี่ยวกับสามีของคุณ”

“ถูกแล้วค่ะ สามีของดิฉันกับเพื่อนของดิฉันคนนี้เป็นเพื่อนกัน และอยู่รวมบ้านเดียวกันค่ะ ระหว่างนี้สามีของเราไม่มีใครจะกลับบ้าน ดิฉันคิดว่าอย่างไรก็คงแอบไปมีเมียน้อย หรือนางบำเรอไว้ที่ใดที่หนึ่งแน่นอน จึงต้องขอร้องให้รัชนิพามาสมัครตัวเป็นศิษย์ท่านอาจารย์ เพื่อหวังจะให้ท่านอาจารย์ช่วยเหลือเรา”

อาจารย์กำมะลอพยักหน้าหงิก ๆ

“คุณจะทำอย่างไรครับ จะให้ผมทำให้สามีของคุณทิ้งขว้างนางเมียน้อยซะไหม บอกความประสงค์ให้ผมทราบเถอะครับ”

ประไพพูดต่อ

“ถูกแล้วค่ะ เราต้องการให้ผิวของเราทิ้งเมียน้อยของเขาอย่างไม่มีเชื้อไขค่ะ แล้วก็ ..... จ่า ดิฉัน .....” แล้วประไพก็ยกนิ้วชี้มือขวาใส่ปากกัด ยิ้มเอียงอายแกว่งแขนซ้ายไปมา ใบหน้าแดงระเรื่อ

อาจารย์แจ่มยิ้มเล็กน้อย

“ไปรดอย่าอายผมเลยครับ คุณจะให้ผมทำอย่างไรอีก บิดใส่เมียน้อยสองคนนั่น เป็นยังไงครับ หรือม่ายก็เสกพรหมผืนใหญ่ ๆ เอาเข้าท้องมัน ผมทำได้ทั้งนั้น”

ประไพผินหัวเราะ

“จ่า .....ดิฉันอยากให้หลวงพ่อกำลังช่วยทำให้ผิวรักเราด้วยค่ะ อย่างเรียกว่าหลงจนไม่ลืมหูลืมตาทีเดียว”

อาจารย์กลืนน้ำลายเอื้อง

“อย่าเรียกผมว่าหลวงพ่อกเลยครับ ผมไม่ใช่พระ แฮะ แฮะ ความประสงค์ของคุณที่บอกผมไม่ยากเย็นอะไรเลย ผมรับรองว่าพรุ่งนี้จะทำให้คุณทั้งสองคนเป็นพิเศษก่อน ถ้าขึ้นเข้าคิวคุณอาจจะเสียเวลามาก”

นวลล่ออพูดเสริมขึ้น

“อาจารย์มีลูกศิษย์มากถึงกับเข้าคิวเชียวหรือคะ”

ท่านอาจารย์หัวเราะ

“ถูกแล้วครับ ประเดี๋ยวคุณจะหาว่าผมคุยโว๊ บางวันคิวยาวจากนี้ถึงมุมถนนนเรศ เพียงแต่น้ำมนต์ที่ผมทำรดสะเดาะเคราะห์วันหนึ่ง ๆ ใช้น้ำถึง 20 ตุ่ม”

ประไพว่า “ดีแล้วค่ะ พรุ่งนี้ดิฉันกับเพื่อนจะรีบมาแต่เช้า”

“ครับ ผมจะเตรียมทุกอย่างไว้ให้พร้อม แต่ว่าประธานโทษ ถ้าหากว่าคุณทั้งสองเป็นคนถือตัวหรือไม่เลื่อมใสในทางไสยศาสตร์แล้ว ผมขอแนะนำว่าอย่าทำเลย จีนทำก็ไม่ประโยชน์”

นวลล่อพูดขึ้นทันที

“เราเลื่อมใสค่ะ ไม่เลื่อมใสจะมาหาท่านอาจารย์หรือคะ”

อาจารย์ซ่อมยิ้มไว้ในหน้า

“แต่คุณยังไม่ทราบว่า คุณจะต้องทำอะไรบ้าง ผมจะเรียนให้ทราบเสียก่อน”

เขาพูดหน้าตาอย่างเป็นงานเป็นการ “ง่า ..... การทำเสน่ห์ให้ผัวรัก ผมจะต้องใช้วิธีลงอักขระเลขยันต์ และถูบน้ำมันจันทน์ให้ทั่วตัวคุณทีเดียว ถ้าหากว่าคุณคิดว่า การที่คุณจะให้ผมถูกเนื้อต้องตัวบ้างโดยไม่มีจิตตอกุศล คุณก็จะได้รับผลสมความมุ่งหมาย ถ้าคุณถือตัวและเข้าใจว่า ผมมีนโยบายหลอกลวงสัมผัสเนื้อตัวของคุณแล้ว ผมก็ช่วยอะไรไม่ได้”

สองนางทำหน้าชอบกล ต่างหันมามองดูรัชนี แล้วนวลล่อก็กล่าวถามเกือบเป็นเสียงกระซิบ

“ฉันกับคุณไพจะต้องทำยังไงบ้าง”

รัชนีอธิบายให้ทราบ

“เธอสองคนจะต้องถอดเสื้อออก ให้ท่านอาจารย์ลงเลขยันต์ให้”

“ตาเถร” ประไพอุทานดัง ๆ “จีนถอดเสื้อฉันก็ไปแย่นะซี แล้วก็ของที่ควรสงวนมันก็จะกลายเป็นของที่ไม่สงวนไป”

อาจารย์แจ่มแก้มทำเป็นโกรธ

“เรากำลังพูดกันเป็นการเป็นงานครับ ไม่ใช่พูดเล่น ถ้าคุณถือตัวผมก็ช่วยคุณทั้งสองไม่ได้ คุณถามคุณนายรัชนีดูเถอะ คุณนายรัชนี และใครต่อใครที่มีความประสงค์ที่จะให้ผัวหลงก็จะต้องถอดเสื้อให้ผมลงอักขระให้ที่หน้าอกทั้งนั้น”

รัชนีพูดเสริมขึ้น

“การทำเสน่ห์ก็ต้องทำอย่างนี้แหละเธอ ท่านเป็นอาจารย์ที่นับถือของเราไม่น่าจะอายท่านเลย ใคร ๆ เขาก็ให้ท่านทำทั้งนั้น”

ประไพถอนหายใจหนัก

“โอ.เค. ค่ะอาจารย์ เอายังไงก็เอา ขอให้ผัวรัก และหลงดิฉันเท่านั้น”

อาจารย์แจ่มหัวเราะ

“ผมรับรองครับ ถ้าหากว่าผมทำให้คุณแล้วไม่เป็นผลคุณอย่าเรียกผมว่า อาจารย์เลย เรียกผมว่าอ้ายแจ่มก็แล้วกัน มาขึ้นจี๋หน้าค่าผมเลยครับ ผมอนุญาต ผมไม่เคยโกหก หลอกหลวงใครหรอกครับ ผมเป็นผู้ที่มีศีลมีสัตย์ เงินทองผมก็ไม่เรียกร้อย เรียกแต่ค่ายกครูเพียงคนละ 6 สลึงเท่านั้น ใครไม่มีให้ผม ผมยังช่วยออกให้”

นวลลออกมือไหว้ท่านอาจารย์กำมะลอ

“เป็นพระคุณค่ะ กรุณาช่วยเราหน่อยนะคะ เรากำลังกลัวใจมาก”

“ครับ ได้ครับ พรุ่งนี้ 3 โมงเช้า คุณมาหาผมก็แล้วกัน ดอกไม้รูปเทียนโปรด นำมาให้พร้อม”

ประไพรับคำ แล้วก็หันมาชวนนวลลออกกับรัชนิลาท่านอาจารย์กลับบ้าน นายแจ่มตามมาส่งที่ประตูรั้วบ้าน เขานึกกระหึ่มขี้ม่อ ถ้าหากว่าเขาใช้เล่ห์กะเท่หลอกหลวงทำลาย นวลลออก หรือประไพได้แล้ว หล่อนก็คงจะกอบโกยเงินทองมาให้เขาใช้อย่างเหลือเฟือ นายแจ่มหรือ อาจารย์ติดอกติดใจในรูปโฉมอันสะคราญตาของนวลลออก และประไพมาก นวลลออกทั้งสวยทั้งเก๋ ส่วนประไพสวยกระจุกกระจิกน่ารัก

เย็นวันนั้นเอง

คณะพรรค 4 สหายพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจฉิม ๔ ได้เปิดการเลี้ยงเหล้ากันอย่างมโหฬารที่เรือนต้นไม้หน้าบ้าน “พัชรภรณ์” ซึ่งดร.ดิเรกเป็นคนเลี้ยง นายแพทย์หนุ่มได้ไปทดลองให้ภรรยาของเศรษฐีใหญ่คนหนึ่ง เมื่อสองสัปดาห์ที่แล้วมานี้ การทดลองลำบากมากต้องใช้เครื่องมือช่วยเพราะการอยู่ในท่าผิดปกติ แต่แล้วด้วยความสามารถของดร.ดิเรก เขาก็สามารถเอาทารกออกมาได้ โดยที่แม่ของเด็กหวัดหวัดจะเป็นอันตรายถึงแก่ชีวิต ถ้าหากว่าทารกคลอดช้ากว่านั้นเพียงครึ่งชั่วโมง

เจ้าของไข้ซึ่งเป็นสามีของหล่อนเป็นนักธุรกิจคนสำคัญ เขาเซ็นเช็คจ่ายเงินหมื่นบาทให้ดร.ดิเรกอย่างหน้าตาเฉยเป็นค่าป่วยการ และตอบแทนนายแพทย์หนุ่มที่ช่วยชีวิตภรรยาของตนรักของเขาไว้

ดร.ดิเรกซื้อวิสกีต่างประเทศชั้นดีมา 3 ขวดแล้วใช้ให้คนใช้เอารถไปซื้อ กับแก้มมาหลายอย่างเลี้ยงเพื่อน ๆ ของเขา เป็นการร่วมรักสามัคคีในฐานมิตร ผลัดเปลี่ยนเวียนเวรกันเลี้ยง

นิกรดื่มเหล้าเข้าไปซัดตึง ๆ หน้าก็ครึ้มครึ้นรีนเริงถึงกับร้องเพลงให้
เพื่อน ๆ ฟัง ดร.ดิเรกรัตนาญเต็มทนก็กล่าวห้าม
“เฮ้ ..... ถ้าปากนักก็อย่างร้องเลยวะ”
“อ้าว เสียงเทเนอร์เซียวนะหมอ เอาอีกเพลงก็แล้วกัน” แล้วนิกรก็แหกปาก
ร้องเสียงลั่นบ้าน

“เมื่อลมพัดมา
หอมม้าลาสดชื่นรีนจาย .....”

เสียงหวนโบกมือห้ามแล้วพูดเสียงหัวเราะ
“พอเถอะโว้ย ม้าลานะ همینสาบจะตายท่า ดันร้องออกมาได้ว่าหอมม้าลา”
นิกรทำคายนแล้วหัวเราะ
“หอมมลาโว้ย ไม่ใช่หอมม้าลา”
เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะหึ ๆ แล้วท่านก็กล่าวว่า
“เพลงไทยสากลนะ โดยมากฟังเนื้อร้องไม่รู้เรื่อง ยิ่งเพลงจังหวะเร็ว ๆ ด้วย
แล้ว ยิ่งฟังไม่ได้ความเลย ผู้เพลงไทยเดิมเขาไม่ได้ ฟังได้เนื้อชด้อยชดคำ”
พลอมยิ้ม มองดูหน้าเจ้าคุณปัจจนิก ๆ
“คุณอาลองร้องเพลงไทยเดิมให้พวกเราฟังสักเพลงซีครับ”
เสียงหวนตบมือลั่น
“เอา ..... เอาหน่อยครับ เพื่อความครึกครื้นในหมู่คณะ ขอให้พวกเราได้ฟัง
สักเพลงเถอะครับ”
เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มอาย ๆ
“ได้ ..... อาจะร้องให้พวกแกฟัง พวกแกจะได้รู้ว่าเพลงไทยเดิมของเรา ซึ่ง
หนุ่มสาวสมัยใหม่เขาไม่ชอบนะ มันฟังกลมกล่อมเพราะหูเพียงไร” พูดจบท่านก็กระแอม
เบา ๆ แล้วร้องเพลง “เขมรพวง” ให้ 4 สหายฟัง

“นิจาพินช่างไม่รู้ว่าเป็นรัก
ไม่ชังนักดอกทานิกเช่นนั้นไม่
รักเงินฝ้าเทียบ .....”

เสียงหวนโบกมือห้าม และพูดชัดขึ้นกลางคัน

“ไม่ได้ความครับ ฟังไม่เข้าแก้ปเลย ยี่ดยาวไอ้เอ๋ ผมชอบฟังเพลงจังหวะเร็ว ๆ ค่อยทันอกทันใจหน่อย”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“อ้อ ..... แปลกนิ พวกเจ๊กนี่ชอบจังหวะเร็ว ๆ กันจะร้องเพลงให้แกฟังเอง”
แล้วนิกรก็ตะโกนเสียงลั่นบ้าน

“ไทย ๆ ๆ ๆ จะใหญ่ ไชโย อ้าว”

“เฮ้ย” นายแพทย์หนุ่มตวาดแว๊ด “จะร้องอะไรก็ให้มันได้เรื่องได้ราว
หน่อยซิวะ อยู่ก็แหกปากขึ้นมา ไทย ๆ ๆ ๆ จะใหญ่ไชโย ใครเขาจะไปรู้”

นิกรหัวเราะ

“ก็มันจำได้แค่นี้หว่า”

ทันใดนั้นเอง เจ้าแห้วก็เดินเข้ามาในเรือนต้นไม้อย่างร้อนรน เขาพยักเพยิด
กับอาเสี่ยเป็นความหมาย กิมหงวนขมวดคิ้วขึ้นว่าหน้ายกมือชี้หน้าอกตัวเอง พอเจ้าแห้วพยักหน้าเสี่ย
หงวนก็ลุกขึ้นเดินเข้ามาหาเจ้าแห้ว

“อะไรวะอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วมองชายมองขวาแล้วกระซิบบอก

“รับประทานถ้าไม่ดีเสียแล้วละครับ รับประทานคุณนวลออกกับคุณประไพ
กำลังจะตกเป็นเหยื่อโลกีย์ในวันพรุ่งนี้”

อาเสี่ยสะดุ้งเฮือก

“หา เหยื่อโลกีย์ใครวะ”

“รับประทานเหยื่อของแรงโลกีย์นะซีครับ รับประทานเพราะไฟโลกีย์ที่
เกิดขึ้นเป็นเหตุให้พราณโลกีย์กำลังวางแผนการที่จะล่าเหยื่อโลกีย์”

เสียงหวนทำคายน

“เดี๋ยวก็โดนเท้าโลกีย์เข้าให้เท่านั้นเอง พูดให้มันรู้เรื่องหน่อยเถอะวะ”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานเรื่องนี้ลับเฉพาะ และด่วนจี๋ครับ” พูดจบเจ้าแห้วก็มองไปทาง

นิกร แล้วพยักหน้าเรียก

อาเสี้ยช่วยกั๊กมือเรียกด้วย นายจอมทะเล้นรีบลุกขึ้นเดินเข้ามาหาภิรม
หงวนกับเจ้าแห้ว

“อะไรกันวะ”

อาเสี้ยจู้ปาก กระซิบบอกนิกร

“ลับเฉพาะ และด่วนจ้ะ”

“ก็นั่นนะซี อะไรกันล่ะ”

ภิรมหงวนตวาดเว็ด

“จะไปรู้รี อ้ายแห้วมันบอกอย่างนี้”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

“รับประทานไปข้างนอกเถอะครับ ผมมีเรื่องสำคัญยิ่งจะเรียนให้ทราบ
ขณะนี้ถ้ากำลังจะสุก และงากำลังจะไหม้แล้ว รับประทานเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เป็นเรื่องใหญ่
ทีเดียว”

นิกรพยักหน้าหงิก ๆ

“ไม่ใช่เรื่องการเมืองนา ถ้าการเมืองข้าไม่เอา ชูระไม่ใช่”

เจ้าแห้วขมวดคิ้วขึ้น

“รับประทานไม่ใช่เรื่องการเมืองหรือครับ เป็นเรื่องการบ้าน และเรื่องที่
เกี่ยวกับผิว ๆ เมีย ๆ โดยเฉพาะเชิญไปข้างนอกเถอะครับ” พูดจบเจ้าแห้วก็พาสองสหายเดินออกไปจาก
เรือนต้นไม้

ทั้งสามคนเดินมาขึ้นรวมกลุ่มใต้ต้นนกกุงใหญ่ เจ้าแห้วกวาดสายตามองไป
รอบ ๆ บริเวณแล้วเริ่มเรื่องทันที

“รับประทานเมื่อผมขึ้นไปบนตึกครับ รับประทานเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ท่าน
ใช้ให้ผมไปหยิบกล่องพระให้ท่าน รับประทานห้องพระอยู่ติดกับห้องนอนคุณนิกร”

“เออ แล้วยังไง” นิกรถาม

“รับประทานผมได้อินคุณนวลกับคุณประไพปรึกษาหารือกันถึงเรื่องการทำ
เสน่ห์ยาแฝดขอรับ รับประทานคุณกับอาเสี้ยก็ทราบนิสัยของผมดีแล้วว่าเป็นคนชอบสอดรู้สอดเห็นใน
เรื่องของคนอื่น ใครเขาจะยังงั้นผมรู้หมดทั้งนั้น รับประทานผมรีบหยิบกล่องพระวิ่งลงไปให้ท่าน
ข้างล่าง แล้วย้อนกลับขึ้นไปบนห้องพระอีก แอบฟังคุณนวลกับคุณประไพปรึกษาหารือกัน”

ภิรมหงวนฟังเจ้าแห้วด้วยความสนใจยิ่ง

“ต่อไปอ้ายเห้วเล่าแต่เนื้อ ๆ ก็แล้วกัน น้ำไม่ต้องเล่า”

เจ้าเห้วหิ้วเราะก้าก

“รับประทาน มันต้องมีน้ำปบบ้างนิดหน่อยแหละครับ จีนมีแต่เนื้อล้วน ๆ ก็ติดคอแย่ ง่า ..... รับประทานคุณนวลกับคุณประไพ กำลังวางแผนการที่จะทำเสน่ห์้อาเลี้ยกับคุณนิกรครับ”

นิกรลืมนตาโพลง

“เอ ..... ทั้งรักทั้งหลงออกอย่างนี้ ยังจะทำเสน่ห์้อีกหรือ”

“นั่นนะซีครับ รับประทานใคร ๆ ย่อมทราบดีว่า คุณกับอาเลี้ยรับประทานรักเมียมากมายเพียงไร เรื่องนี้รับประทานไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะครับ ผมได้ยินคุณนวลกับคุณไพปริศึกษากันว่าพรุ่งนี้ 9 โมง จะไปให้อาจารย์แจ่มที่ตรอกสองพระ ถนนสี่พระยา ลงเลขยันต์ลงอักขระทาน้ำมันจันทน์ให้ รับประทานจีนไปให้อ้ายแจ่มทำเสน่ห์จริง ๆ รับประทานเป็นเสร็จอ้ายแจ่มแม่ รับประทานผมรู้จักอ้ายแจ่มดีครับ ช้างบ้านอ้ายแจ่มมีก๊วนกัญชาอยู่แห่งหนึ่ง รับประทานผมแอบไปสูบเสมอ อ้ายแจ่มไม่ได้มีวิชาความรู้อะไร ตั้งตัวเป็นอาจารย์ส่งเดชพวกผมเรียกอ้ายแจ่มว่าแรงโลกีย์ เพราะอ้ายแจ่มเคยล่าทำลายผู้หญิงที่มาให้ทำเสน่ห์้มากต่อมาก คุณหญิงคุณนาย สาวแก่แม่มายลงให้อ้ายแจ่มใช้น้ำมันจันทน์ลูบไล้หน้าอกละก็เป็นเสร็จอ้ายแจ่มทุกราย รับประทานถ้ายังง้อให้อุกับอาเลี้ยรับซัดขวางเสียก่อนเถอะครับ”

สองเกลอตื่นตื่นไปตามกัน เสียหงวนหันมามองดูหน้าเพื่อนเกลอของเขา

“เอาละซีอ้ายกร เพราะเราพาลูกน้องของเจ้หน่อมไปนอนค้างที่บางแสนสองคน และเพราะเรามีธุระยุ่งในกิจการค้าไม่ว่าใครจะมีเวลาอยู่ติดบ้าน เมียของเราที่เลยเข้าใจผิด คิดว่าเราคงแอบไปมีเมียน้อย หรือเมียบ่าเรอซุกซอนไว้ที่ไหน ความจริงเปล่าเลย คุณไพกับนวลคิดมากไปเองตามสันดานของผู้หญิงจี๋หึ่ง”

นิกรว่า “กันเคยได้ยินชื่ออาจารย์แจ่มมานานแล้ว เขาพูดกันว่าเจ้าหมอนี่คือธรรมาธิบดีกลับชาติมาเกิด ลงลูบหลังผู้หญิงทีเดียวเท่านั้น ต่อให้หล่อนเป็นเทวดามาจากไหนก็ต้องยอมเป็นเมียมัน”

กิมหงวนซัดใจไม่ดี

“เอ ..... หรือเมียเราเสร็จอ้ายแจ่มแล้ว”

เจ้าเห้วซัดขึ้น

“ยังครับ รับประทานยังแน่ ๆ”

“ทำไมไม่รู้ล่ะ” นิกรถาม

“รับประทานผมประมวลจากถ้อยคำที่สนทนาโต้ตอบกันนะซีครับ
รับประทานคุณนวลกับคุณไฟไปหาอ้ายแจ่มเมื่อตอนกลางวันเอง แต่บังเอิญวันนี้เป็นวันพระ อ้าย
แจ่มไม่ยอมทำอะไรให้ใคร รับประทานจึงนัดให้คุณทั้งสองไปพรั่งนี้”

สองสหายถอนหายใจโล่งอก เสียหงวนพุดกับนิกรอย่างเป็นทางการ
“ถ้าเราไม่รู้เรื่องนี้จากอ้ายแห้ว ผู้มีสันดานชอบสอดรู้สอดเห็น เมียของเราที่
คงจะเป็นทาสโลกีย์ของอ้ายแรง โลกีย์อย่างไม่มีปัญหา ซึ่งจะทำให้เราต้องกลายเป็นอาชญากรโลกีย์ไป
ด้วย เพราะอย่างไรเสียกันก็จะต้องใช้วิธียิงทิ้งอ้ายแจ่ม ถ้าหากว่ามาทำลายความบริสุทธิ์ของเมียกัน ตัว
กันเอง เป็นผิวแท้ ๆ กันยังไม่ใคร่อยากทำลายหล่อนนี้หว่า เพราะกลัวจะซ้ำชอกเมื่อยามเซช”

นิกรหัวเราะก๊าก

“ซ้ำหรือไม่ซ้ำ ถ้าหากว่าคุณนวลล่อเป็นรถยนต์ก็เท่ากับรถเก่าที่ต้อง
ซ่อมแซมกันเป็นงานใหญ่ทีเดียว จริงอยู่ตัวถัง และแบบของรถสวยมากไม่ล้ำสมัย แต่เครื่องใช้ไม่ได้
อย่างน้อยก็ต้องบควาวคว้านลูกสูบใหม่ ไซ้ก้อก็เต็มที แหนบล้อแตะแตะก็ไม่ใคร่คง”

กิมหงวนกลืนน้ำลายเอือก

“แล้วเมียแก่ล่ะ”

“เมียกันเหมือนรถจี๊ป หัวยหนองคลองละหารท้องทุ่งท้องนา ไม่มียื่น เครื่อง
ก็ยั้งดีแต่ตั้งไปหน่อย แตรก็ดังลั่น เบรคแน่นเอียด เบ็ดตารีก็ยั้งแจ้วเทียว แต่คอยเติมน้ำกลั่นเท่านั้น
ย่างก็ดี”

เจ้าแห้วชักสงสัย

“รับประทานนี้คุยกันเรื่องเมียหรือรถยนต์ครับ”

นิกรหัวเราะ

“เมียโวย แต่เปรียบเทียบกับรถยนต์ให้ฟัง ผู้หญิงเราก็คือรถยนต์นั่นเอง”

เจ้าแห้วขมวดคิ้วย่น นิ่งอึ้งไปสักครู่แล้วหัวเราะก๊าก

“รับประทานจริงซีครับ แหม ..... คุณเข้าใจเปรียบเทียบมาก รับประทาน
ผู้หญิงจะเปรียบเทียบกับอย่างอื่นไม่เหมาะเท่ากับรถยนต์นะครับ รับประทานอย่างเม่อมมของผมเป็น
ต้น รับประทานเปรียบเทียบเหมือนรถเฟียตหน้าหม้อทองแดงรุ่นสงครามโลกครั้งแรก ถึงจะเก่าคร่ำ
คร่าเครื่องเคราก็ยังดีกว่ารถสมัยนี้ซึ่งใช้ไม่ได้เท่าไรก็ต้องเข้าอู่”

สองสหายหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน เสียหงวนยกมือตบ่าเจ้าแห้วเบา ๆ

“ซ้ำขอบใจเอ็งมากเจ้าแห้วที่พยายามสอดรู้สอดเห็น เอาเรื่องของคนอื่นมา
เป็นอารมณ์จนได้ประโยชน์ ซ้ำกับอ้ายกรจะต้องจัดการขัดขวางเมียของซ้ำทุกวิถีทาง”

เจ้าแห้วยิ้มอาย ๆ

“รับประทานเรื่องนี้มีจ่ายเงินรางวัลบ้างไหมครับ”

อาเสี่ยสะดุ้งโหยง

“เอาด้วยเถอะ”

เจ้าแห้วลืมหูลืมตาโพลง

“โธ่ ..... รับประทานคนโง่ และเชื่ออย่างบัดซบเท่านั้นแหละครับที่ไม่อยาก
ได้เงิน”

กิมหงวนอดหัวเราะไม่ได้

“ถ้ายังงั้นข้าให้เอ็งร้อยบาท แต่ว่าเมื่อวานนี้เอ็งยืมเงินข้าไปร้อยบาท
เป็นอันว่าเงินจำนวนนั้นข้ายกให้ไม่ต้องเอามาให้ข้า”

เจ้าแห้วหน้าจ้อย

“แหม ..... รับประทานกระตูกนำเอ็นดูไปเลย”

นิกรพูดเสริมขึ้นอย่างเป็นทางการ

“เรื่องที่เอ็งมาเล่าให้ข้ากับอาเสี่ยฟังนะ เป็นเรื่องจริงนะโว้ย”

“อ้าว” เจ้าแห้วอุทาน “รับประทานเห็นผมเป็นคนโกหกไปแล้วไหมล่ะ
รับประทานให้คืนตายซีครับ รับประทานเมื่อไม่เชื่อผมก็ช่วยอะไรไม่ได้”

นายจอมทะเล้นพยักหน้าซ้ำ ๆ

“ดีแล้ว ข้ากับอ้ายหงวนจะได้ปรึกษาหารือกันต่อไปว่าเราควรจะจัดการ
อย่างไรต่อไปดี ผิดนักข้าก็จะเก็บอาจารย์แจ่มเสียดานั้น หรือม่ายก็แจกหมากแจกแวนพอหอมปาก
หอมคอ” แล้วนิกรหันมายิ้มให้เสี่ยหงวน “ไปโว้ย ไปกินเหล้ากันต่อไปเถอะวะ เรายังมีเวลาอีกมาก
พอที่จะคิดอ่านแก้ไขในเรื่องนี้”

กิมหงวนว่า “แต่เราจะต้องทำเป็นว่าเราไม่รู้ไม่เท่าทันเมียของเรา พรุ่งนี้ปล่อย
ให้หล่อนไปหาอาจารย์แจ่มตามความประสงค์ของหล่อน ไป ..... ไปกินเหล้าต่อ”

แล้วสองสหายก็พากันเดินตรงไปที่เรือนต้นไม้

**ตอนสายวันรุ่งขึ้น ก่อนเวลา 9.00 น. เล็กน้อย นวลลอบกับประไพ
ได้มาปรากฏตัวขึ้นที่ตรอกสองพระ สองนางนั่งอยู่บนรถจักรยานตามล้อเครื่องคันหนึ่ง
ต่างแต่งกายอย่างหรูหรา ถือกระเป๋าเงินหนังจะเข้ใบใหญ่เหมือน ๆ กัน**

ประไพบอกให้คนรถหยุดรถ หน้าซอยบ้านอาจารย์แจ่ม สองนางก้าวลงจากรถ และแย่งกันออกเงินค่าโดยสาร ประไพยึดเหยียดธนบัตรใบละยี่สิบบาทหนึ่งฉบับใส่มือคนขับรถ แล้วจูงมือเพื่อนเกลอของหล่อนเดินเข้าไปในตรอกบ้านอาจารย์แจ่มซึ่งเป็นตรอกแคบ ๆ และคดเคี้ยวเลี้ยวไปมา

ในเวลาเดียวกันนั่นเอง นิกรกับกิมหงวน และเจ้าแห้วก็พรวดพราดออกมาจากร้านกาแฟเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ทั้งสามคนชุ่มช้อนตัวอยู่ที่นั่นนานแล้ว ส่วนรถเก๋งจอดทิ้งไว้ทางหน้าโรงภาพยนตร์ในตรอกนี้

ใบหน้าของเสี่ยหงวนเคร่งขรึม เขาอยู่ในบทบาทนักสืบใหญ่ อาศัยพูดกับนิกร และเจ้าแห้วด้วยเสียงหนัก ๆ

“สะกครอย”

นิกรหัวเราะก๊าก

“สะกครอยก็สะกครอย ไม่ต้องแอ็คท่าหรืออะไร เมื่อยหน้าเปล่า ๆ”

เสี่ยหงวนยิ้มแห้ง ๆ ทั้งสามคนพากันเดินติดตามสองนางไปห่าง ๆ ประไพกับนวลล่อหาว่าไม่ว่าหล่อนถูกตำรวจติดตามมา สองนางพากันเข้าไปในเขตบ้านของท่านอาจารย์ ซึ่งมีคนพลุกพล่านผิดปรกติ และโดยมากล้วนแต่เป็นผู้หญิงในวัยต่าง ๆ นับจากยายแก่แม่ย่าตลอดจนสาวสังคม แม้กระทั่งกระหรีก็มีเหมือนกัน ล้วนแต่มาหาอาจารย์เพื่อขอให้ช่วยเหลือ ในกรณีเกี่ยวกับผัว ๆ เมีย ๆ หรือซู้สาวเป็นส่วนมาก

พอเข้ามาในบ้าน อาจารย์แจ่มก็รีบให้คนใช้ของเขามาเชิญนวลล่อกับประไพทันที ในฐานะที่เป็นผู้มีเกียรติ และมีสิทธิพิเศษ

นวลล่อกับประไพรู้สึกกระดากอายเล็กน้อย ที่ใครต่อใครพากันมองดูหล่อนไม่วางตา สองนางถอดรองเท้าส้นสูงไว้ที่บ้านแล้วเข้าไปในห้องกลาง เสด็จหน้ากับท่านอาจารย์พอดี ลูกศิษย์กับท่านอาจารย์ยกมือไหว้กระทำความเคารพซึ่งกันและกัน

“เชิญซิขอรับ” แจ่มชายเจ้าเล่ห์พูดอย่างนอบน้อม “เชิญข้างบนเถอะครับ ผมเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างไว้พร้อมแล้ว”

นวลล่อยิ้มอ่อนหวาน

“ขอบคุณมากเชียวค่ะ ดิฉันมาตรงตามเวลาที่อาจารย์นัดไว้พอดีมิใช่หรือคะ”

“ครับ 3 โมงเช้าพอดี”

แรงโลภก็พาลูกศิษย์สาวทั้งสองนางขึ้นบันไดไปชั้นบน และตรงเข้าไปในห้อง ๆ หนึ่งซึ่งเป็นห้องพิธี เขาเชิญให้ประไพ และนวลล่อนั่งลงบนพรมปูพื้น แล้วอาจารย์ก็เดินไป

ปิดประตูแต่ไม่ได้ใส่กลอน

แจ่มกลับมา นั่งข้างเตียงทั้งสอง กลิ่นน้ำหอมจากศิระของประไพ และ
นวลลออ ยั่วอารมณ์อาจารย์เจ้าเล่ห์ยิ่งนัก เขาได้วางแผนการไว้แล้วเป็นขั้น ๆ

บรรยากาศในห้องพิธีวังเวงอย่างไรชอบกล สองนางต่างแลเห็นโต๊ะบูชา
ขนาดใหญ่ บนโต๊ะเต็มไปด้วยดอกไม้รูปเทียนจุดวางไว้โดยไม่มีระเบียบเรียบร้อย มีพระพุทธรูปศิระ
พระฤๅษีแบบหัวโขน หัวกะโหลกมนุษย์ บาตรใส่น้ำมนต์ และเครื่องอุปกรณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับพิธีไสย
ศาสตร์มากมาย

สองนางรู้สึกใจเต้นระทึกชอบกล

“สำหรับวันนี้อาจารย์จะทำอย่างไรบ้างคะ”

“วันนี้หรือครับ วันนี้ผมจะลงอักขระให้ที่ทรวงอกของคุณทั้งสอง”

“อู๋ตาย” ประไพอุทาน “จ๊กกระจี้แย้ ดิฉันยังเป็นคนจ๊กกระจี้อยู่ด้วย ง่า

..... หมายความว่าอาจารย์จะสักหน้าอกของเราใช่ไหมคะ”

“ถูกแล้วครับ ผมจะสักคาถาฆ่าละลวยลงไป แต่การสักใช้น้ำมันสักนะครับ
สักแล้วมองไม่เห็นรอยสัก”

ประไพถอนหายใจโล่งอก

“หรือคะ ถ้ายังงั้นค่อยยังชั่วหน่อย นึกว่าสักด้วยหมึกแลเห็นเป็นสร้อยสังวาล
อย่างนายสุข ปราสาทหินละก้อดิฉันแย้ทีเดียว ตัวเขาต้องเทศนาหาว่าดิฉันเป็นผู้หญิงจับโป๊แน่ ๆ”

อาจารย์เจ้าเล่ห์ซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“การสักคุณจะต้องเปลื้องเสื้อออก”

นวลลออทำหน้าชอบกล

“ท่านอาจารย์ก็เห็นของที่ดิฉันไม่อยากจะให้ใครเห็นนะซีคะ”

อาจารย์หัวเราะ

“นามรูปึงสุขัง นามรูปึงอนิจจัง อันว่าสังขารทั้งหลายย่อมไม่เที่ยงแท้ อนิจ
จาวตสังขารา ผมปลงตกเสียแล้ว เห็นมามากต่อมาก เหมือนกับนายแพทย์ที่เคยพบเห็นบ่อย ๆ”

นวลลออหันมาปรึกษากับเพื่อนคู่หูของหล่อน

“ว่ายังไถคะคุณไพ ดิฉันจ๊กกระจี้ใจอย่างไรชอบกล ที่เราจะต้องกลายเป็นนาง
จ่าบ๊ะ ถอดเสื้อถอดแสงเนื้อตัวล่อนจ้อน”

ประไพถอนหายใจหนัก ๆ

“ไปปลงตกกะ ของของเราไม่ให้ใครใครก็เอาของเราไปไม่ได้ ท่านอาจารย์

ท่านไม่ได้มีจิตใจอกุศลหรืออกะ แล้วถ้าขึ้นทำเป็นนักฉวยโอกาสก็เจอหลาวทองเหลืองเท่านั้นเอง”

อาจารย์สะดุ้งโหยง

“ผมมีลูกศิษย์ลูกหาทั่วเมือง ทำอย่างนั้นได้หรือครับ ว่า ..... ให้ความผมจตุรูป
เทียนบูชาพระ และครุบาอาจารย์สักประเดี๋ยวนะครับ”

นวลล่อว่า “เชิญตามสบายเถอะค่ะ” แล้วหล่อนก็สะดุ้งโหยงเมื่อแลเห็น
ประไพขยับจะถอดเสื้อขึ้นนอก “เดี๋ยว อย่าเพิ่งถอดซิคะ ให้อาจารย์สั่งเสียก่อนซิคุณไพ”

อาจารย์แจ่มหันมาพูดเบา ๆ

“ถอดเดี๋ยวนี้ก็ได้ครับ ผมไม่ถือหรอกครับ”

ภายในห้องเงียบสงัด อาจารย์เริ่มพิธีของเขาแล้ว ซึ่งเป็นพิธีแบบเฮงชวย
ปราศจากหลักวิชา คือทำอย่างสังเขป ด้วยความประสงค์จะหลอกลวงเอาเงิน หรือทำลายผู้หญิงที่ตก
เข้ามาเป็นเหยื่อของเขาด้วย

ในเวลาเดียวกันนี้เอง พระเอกทั้งสองคนกับผู้ช่วยพระเอกอีกคนหนึ่ง ก็พา
กันบุกเข้ามาในเขตบ้านของอาจารย์แจ่ม และโดยไม่ต้องเกรงอกเกรงใจใครทั้งนั้น เสียหวนได้พานิกร
กับเจ้าแห้วขึ้นบันไดไปบนเรือนทันที

คนของอาจารย์แจ่มคนหนึ่งปราดเข้ามาหา

“ประทานโทษ คุณต้องการพบท่านอาจารย์หรือครับ”

อาเสียดพยักหน้า

“ถูกแล้ว อาจารย์อยู่ไหนล่ะ”

ชายร่างใหญ่ยิ้มให้สองเกลอ

“ประทานโทษเถอะครับ ขณะนี้ท่านอาจารย์กำลังทำพิธีสำคัญอยู่ข้างบน
กรุณานั่งรอก่อนนะครับ เชิญครับ เชิญห้องรับแขกโน้น”

นิกรพูดโพล่งขึ้นทันที

“เราต้องการพบตัวท่านอาจารย์แจ่มเดี๋ยวนี้นี้ หลีกไป ไม่ใช่เรื่องของลือ”

เจ้าหมอนั่นยืนขวางบันได และยกแขนกั้น

“เสียใจครับ ผมจะไม่ยอมให้คุณหรือใครขึ้นไปทำลายพิธีท่านอาจารย์ไม่ได้
เป็นอันขาด”

นายจอมทะเล้นหัวเราะก๊าก ยกมือเท้าสะเอวมองดูคนของนายแจ่มซึ่งนิกรจำ
ได้คลับคล้ายคลับคลาว่า เจ้าหมอนี้เป็นนักมวยคนหนึ่งของเวที่ราชดำเนิน แต่ฝีมือไม่สู้จะได้
ความนัก

“ลื้อจะขัดขวางเจ้าพนักงานหรือน้องชาย” แล้วนิกรก็ยกนิ้วนางมือซ้ายให้ดู
 “เห็นแหวนเพชรนี่ไหม”

คนคุมบ้านอาจารย์แจ่มหน้าถอดสีทันที

“ท่านเป็นนายตำรวจอัศวินแหวนเพชรหรือครับนี่”

นิกรพยักหน้า

“ถูกแล้ว คุณางเงงสีเทานี้ก่อนชีวะ หรือจะคุบ้ตรประจำตัวอื้อจะให้ดูเดี๋ยวนี
 แต่คุณอื้อจะจับลื้อไปด้วยในฐานะต่อสู้อัดขวางเจ้าพนักงาน และกล่าวถ้อยคำหมิ่นประมาทตำรวจว่า
 เสงชวย”

“อ้าว ผมยังไม่ได้พูดอะไรเลยนี่ครับ”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

“ถูกละ ลื้อไม่พูดแต่พ้อลื้อเคยพูดอย่างนี้” พูดจบกิมหงวนก็ล้วงกระเป๋า
 กางเกง หยิบริวอลเวอร์คู่มือออกมาควงเล่น “หลีกไปอ้ายน้องชาย ในนามแห่งอัศวินสร้อยคอทองคำ
 หนัก 15 บาท ลื้ออย่าขัดขวางอื้อ”

เจ้าแห้วเสริมขึ้นบ้าง

“หรือจะกินหมากสักคำก็เอา”

ชายผู้นั้นสะอื้นโหยงรีบยกมือไหว้ประหลก ๆ แล้วหลีกทางให้โดยดี พลง
 บ่นพึมพำ

“ท่านเป็นนายตำรวจก็ไม่ยกบอผมเสียแต่แรก”

กิมหงวนทำปากเบะยื่นกรอกนัยน์ตาไปมา แล้วพูดกับนิกรเสียงดัง

“ผู้กอง พาผมขึ้นไป”

ครั้นแล้วสองเกลอกับเจ้าแห้วก็พากันเดินขึ้นบันไดไปชั้นบนท่ามกลางความ
 ตกตะลึงพริ้งเพริดของใครต่อใคร

ประตูห้องปิดสนิท กิมหงวนใช้กำลังกระแทกบานประตูเต็มแรง แต่ข้างใน
 ไม่ได้ใส่กลอนประตูจึงเปิดออกอย่างง่ายดาย ทำให้อาเลี้ยเสี่ยหลักเซตลาเข้าไปในห้อง และทรุดตัวลง
 นั่งพับเพียบเรียบร้อยบนพรมปูพื้น นิกรกับเจ้าแห้วติดตามเข้ามา

สองเกลอตกตะลึงพริ้งเพริด เมื่อแลเห็นเมียรักของเขาเปลือยหน้าอก

ล่อนจ้อน นั่งพับเพียบอยู่เบื้องหน้าอาจารย์แจ่ม เตรียมพร้อมที่จะให้ท่านอาจารย์ลูบไล้ชโลมน้ำมัน
 จันทน์ที่ทรงอกอันสล้าง

อาจารย์แจ่มนั่งตะลึง นวลลอกกับประไพร้องหวีดวายลั่นห้อง ต่างหยิบเสื้อ

ยกทรง และเสื้อชั้นนอกที่วางอยู่บนพื้นข้าง ๆ ตัวขึ้นมาสวม อาจารย์แจ่มปลอบใจตัวเองให้เข้มแข็ง
กล่าวถามสองสหายทันที

“คุณเป็นใครไม่ทราบ ทำไมถึงบุกรุกขึ้นมาบนเรือนผม”

นิกรยกเท้าเตะท่านอาจารย์เต็มเหนี่ยว ถูกปลายคางคังพลีอก

“นี่แน่ะ คำตอบ”

อาจารย์แจ่มสะดุ้งเฮือก พงะหงายล้มลงนอนสลบเหมือดอยู่หน้าโต๊ะบูชา
นั่นเอง เจ้าแห้วปราดเข้าไปจะกระแทกซ้ำ แต่กิมหงวนคว้าแขนไว้

“อย่าโวย พอแล้ว”

สองนางต่างนึกอดสูละอายใจอย่างยิ่ง คาดไม่ถึงว่าศักรักของหล่อนจะติดตาม
มาพบเห็นหล่อนทำเสน่ห์ยาแฝด กิมหงวนยกมือเท้าสะเอวมองดูเมียรักของเขา

“ยังงี้จ๊ะ แม่วิมาลาอากาศเร็ด เป็นเมียมหาเศรษฐีไม่ชอบ อยากจะเป็นนางเจ้า
บ๊ะหรือจ๊ะ”

นิกรคูเมียของเขาบ้าง

“แหม คุณทำได้ อยู่ดี ๆ ไม่ว่าดีมาเปลี่ยออกโซ่วเซฟอวดอ้ายแจ่ม ฮี .... ซ่าง
ไม่รักศักรักตัวบ้างเลย เป็นอีกาไม่ชอบอยากเป็นหงส์ยังงั้นระอะ” แล้วเขาก็หันมามองดูเจ้าแห้ว “เอ๊ะ
กูพูดยังงี้วะอ้ายแห้ว มันโมโหจนพูดไม่รู้เรื่องแล้ว”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานลำบากนักก็อย่าพูดอะไรเลยครับ พาคุณประไพกลับไปบ้าน
ดีกว่า”

นายจอมทะเล้นเห็นฟ้องด้วย เปลี่ยนสายตามองที่เมียรักของเขา

“ไป..... กลับบ้านเดี๋ยวนี้ วันนี้ต้องถูกเขียนละ เหลวไหลใหญ่แล้วนี้
อะไรเปิดหน้าถั่งล่อนจ้อนซ่าง ไม่นึกกระดากอายผีसाงเทวดาบ้างเลย”

ประไพชักฉิวก็เอ็ดตะโรถั่น

“อย่ามาพูดมากโวย ชักโมโหแล้ว จะเอาอย่างไรกันก็เอาเล็กเป็นเล็กโวย เรื่อง
ศักรักนี่มันนักก็ชักจะเล่นตัว”

นวลล่อเอ็ดตะโรขึ้นบ้าง

“จริงละ คุณประไพ เล็กเป็นเล็ก เพราะเรากลัวเขาถึงมากเกินไปเลยหมด
ความสุข ต้องวิ่งเทียวหาอาจารย์ทำเสน่ห์ยาแฝด”

อาเสี่ยหัวเราะ ยกมือตบศีรษะนวลล่อเบา ๆ

“นวลจ้า เสน่ห์นั้นไม่ต้องทำหรอก ทุกวันนี้เสียก็รัก และหลงแทบจะตาย อยู่แล้ว”

นวลลอค้อนควับ

“อย่ามาพูดดีหน่อยเลย รักทำไมถึงเอาแต่เที่ยวไม่อยู่ติดบ้าน เขารู้หรอกันว่า เสียกับคุณนิกรแอบไปมีเมียหน่อยไว้”

นิกรหัวเราะก๊าก

“ให้ผมก้าวไปนี้ธรณีสถูปจวบ ๆ เชียวครับ ปู่โธ่ ..... อ้ายที่ไม่มีใครอยู่ติด บ้านนะ ผมกับอ้ายหงวนวิ่งแข่งลิ้ทองกันได้กำไรตั้งห้าหกแสน”

ประไพพูดเสริมขึ้น

“แล้วที่พาใครไปบางแสนล่ะ”

นิกรหัวเราะชอบใจ

“นั่นมันกาหรี ธรรมดาผู้ชายที่มีสตางค์ก็ต้องหาความสุขเรื่องพรรคนี้บ้าง คุณกับไฟไม่น่าจะวุ่นวายไปเลย พับผ้าเถอะ”

อาจารย์แจ่มค่อย ๆ ลืมตาขึ้นมองโลก แล้วพูดแผ่วเบา

“ผมไม่รู้เรื่องนะครับ คุณทั้งสองมาให้ผมทำเสน่ห์ ผมก็ทำให้”

เจ้าแห้วคว้าววดน้ำได้ไบนึง เดินเข้ามาทรุดตัวลงนั่งข้างอาจารย์แจ่ม ซึ่ง กำลังโงงจะลุกขึ้นนั่ง เจ้าแห้วยกมือซ้ายเจี๊ยบ่าอาจารย์เบา ๆ

“รับแจกขวดเสียหน่อยซิเน้ออาจารย์” พูดจบเจ้าแห้วก็ประเคนขวดลงกลาง กบาลนายแจ่มดัง โป๊ก อาจารย์แจ่มหลับพริ้ม ฟันยิ้มอย่างยากเย็นแล้วล้มลงนอนสิ้นสติสมประดี

กิมหงวนยกมือจับแขนเมียรักของเขา

“ไป ..... นวล กลับบ้านเถอะ เชื้อเสียเถอะน่า ความรักของเสียนะ ได้ทุ่มเท ให้กับนวลจนหมดสิ้นแล้ว”

นิกรยิ้มให้เมียของเขา

“น้องจ้า ยังจะมีอะไรอีกในโลกนี้ที่พี่จะรักเหมือนอย่างนุช”

ประไพหัวเราะ

“จริง ๆ เหรอ”

“เออ ทีหลังอย่ามาเล่นจ้ำบะที่นี้อีกนะ” พูดจบเขาก็จูงมือประไพเดินออกไป จากห้อง เสียหงวนกับนวลลอค้อ และเจ้าแห้วเดินตามออกไปด้วย

จบบริบูรณ์